

B.A. Thesis evaluation form – First evaluator

The B.A. thesis supervisor is also the first evaluator and responsible for the communication between evaluators, the completion and filing of the evaluation forms, entering the final grade in Osiris and informing the student of the final grade and the argumentation given by the evaluators in arriving at the final grade.

The B.A. thesis evaluation process consists of four stages:

- (1) The first and second evaluator evaluate the thesis independently of one another; each fills out an evaluation form with a **provisional grade**.
- (2) The first and second evaluator determine the **final grade** jointly on the initiative of the first evaluator within 10 working days of receipt of the thesis by the first evaluator. In certain circumstances a third evaluator may be consulted (see third evaluator form), in which case the final grade will be determined within 20 working days of receipt by the first evaluator. The student should be informed of this fact by the first evaluator. Should the first or second evaluator revise his/her provisional grade after consultation with other evaluator(s), he/she must change the relevant points on his/her evaluation form and – for the second evaluator - send the revised evaluation form to the first evaluator. The first evaluator will remove 'Provisional grade' from the forms submitted by the first and second evaluators and replace it with 'Final grade'.
- (3) The first evaluator informs the student of the final grade and the argumentation that led to it. This can be done in two ways:
  - a. through a final meeting between the first evaluator and the student and/or through an e-mail that includes the argumentation.
  - b. through sending the student the definitive versions of the evaluation forms of both evaluators; in which case it is essential that stage (2) has been completed accordingly: the student should not be confronted with possible differences in grading during stage (1), as such differences have been solved jointly during stage (2).
- (4) The first evaluator enters the final grade in Osiris and files the evaluation forms of the first, second and (possibly) third evaluator.

**EVALUATION FORM 1ST EVALUATOR
B.A. THESIS**

STUDENT INFORMATION
Name
Student number
Degree, major and specialisation (only for LAS and TCS)
Title of final paper
Date submitted
SUPERVISOR/1ST EVALUATOR INFORMATION
Name
Department
2ND EVALUATOR INFORMATION (not involved in supervising student)
Name
Department
Evaluation: ☒ Supervisor ☐ 2 nd evaluator
Provisional grade:
Final grade (combined grade 1 st & 2 nd evaluators):
Date and signature:

FORMAL PRECONDITIONS**

PRECONDITIONS		Comments
Plagiarism Rules Awareness Statement	☐ met ☐ not met	
Correct use of language (sentence structure, spelling, punctuation)	☐ met ☐ not met	
Table of contents and summary	☐ met ☐ not met	
Notation and list of sources in accordance with formal rules in the field	☐ met ☐ not met	
Design and layout in accordance with degree guidelines	☐ met ☐ not met	

** If one of these formal preconditions has not been met, then the supervisor/first evaluator may decide not to evaluate the content of the paper. The student will be given one opportunity to make corrections. The standards for meeting/not meeting the preconditions are determined by the degree (ex.: number of language mistakes tolerated).

EVALUATION OF THE CONTENT

The evaluator gives a general evaluation for each category, with comments explaining the relevant strong and weak points. For an unsatisfactory evaluation, please indicate exactly which issues the student must improve in order to earn a satisfactory evaluation. Points 1 to 7 must all be rated at least satisfactory in order to earn a satisfactory final grade.

1. RESEARCH QUESTION	☐ fail	☐ satisfactory	☐ good
<p><i>Was the research question formulated clearly? Were the sub-topics logically derived from the main topic? Was the research topic sufficiently focused, and was the reasoning behind this focus explained in the paper?</i></p> <p><u>Comments:</u></p>			

2. ACADEMIC DEBATE ON THE ISSUE	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<p><i>Is the academic relevance of the research clearly stated? Are the sources relevant, representative and of sufficient academic quality? Are the sources discussed adequately and critically?</i></p> <p><u>Comments:</u></p>	
3. THEORETICAL CONTEXT	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<p><i>Are the chosen theories and/or analytical concepts pertinent to the research question? Are the main concepts/terms clearly defined?</i></p> <p><u>Comments:</u></p>	
4. METHOD	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<p><i>Is the choice for the research method sufficiently justified? Are the research methods used adequate to address the research question? Are they used in the correct manner? Is the method used to collect data described and justified in detail?</i></p> <p><u>Comments:</u></p>	
5. ANALYSIS	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<p><i>Has the student sufficiently and adequately utilised his/her academic knowledge of the subject? Is there a good balance between description and analysis? Is there enough cross-referencing between the student's own empirical research results and the literature/theory?</i></p> <p><u>Comments:</u></p>	

6. CONCLUSION	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<i>Does the conclusion answer the main question? Is the conclusion more than just a summary? Does the student reflect critically on his/her own approach? Does the paper make suggestions for further research?</i>	
<u>Comments:</u>	
7. USE OF SOURCES & CITATION OF SOURCES	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<i>Is the difference between the student's own analysis and the analysis of others clearly apparent? Is the citation of sources adequate and accurate? Are the references used correctly? Does the student approach the literature and other sources critically?</i>	
<u>Comments:</u>	
8. STRUCTURE OF THE ARGUMENT	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<i>Is the information presented in a logical order (for example: introduction/theoretical context, question, method, results, discussion)? Is there a clear division into chapters and paragraphs? Is the argumentation clear and coherent? Are the paragraphs and sections coherent and sufficiently limited in scope?</i>	
<u>Comments:</u>	
9. COMPOSITION & STYLE	☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<i>Is the paper readable and easy to understand? Is the specialist terminology used carefully and accurately?</i>	
<u>Comments:</u>	

10. INITIATIVE (to be filled in by supervisor) ☐ fail ☐ satisfactory ☐ good
<i>Has the student carefully utilised the feedback provided? Did the student respect agreements and deadlines? Did the student need much help during the process? If so, on which points (ex.: formulating a research question, familiarisation with the literature, structure of the argument, composition.)?</i>
<u>Comments:</u>
11. OTHER
<i>Use this space to add comments on aspects, such as the innovative quality of the research, the social relevance of the paper, etc.</i>
FINAL EVALUATION
NUMERIC GRADE:

Armed with Language in Uruzgan

A Study on Language Policy in Conflict Zones and English/Afghan
Military Language Training

by

Arzo Qaume
5553547

BA Thesis English Language and Culture
Utrecht University, 2017
Supervisor: Rias van den Doel (Utrecht University)

Abstract

This thesis aims to investigate whether the choices made in the language provision to Dutch military personnel deployed in Uruzgan between 2006 and 2010 had an impact on their interaction with the local population. Research indicates that communicating and interacting with locals greatly influence the success of future missions (McFarland, 2005, p. 62). Although little research has been conducted on language planning in conflict zones, a number of scholars have broached this subject. Vane (2011) suggests that languages such as Arabic, Pashtu and Dari should be added to the language training programmes for soldiers. However, McFarland (2005) argues for simpler ways of communication, such as non-verbal communication. Five respondents who served during Task Force Uruzgan and who were willing to participate in this study were asked to complete a questionnaire. The questionnaire consisted of eight open questions and two statements. Later, an additional question was sent by email. The respondents completed the questionnaire online. The results include: (1) the importance of containing research into training programmes for soldiers; (2) cultural training and Pashtu language training would have contributed to the mission and would have helped the respondents in carrying out their tasks; (3) since locals, interpreters, translators and Afghan soldiers were not proficient in English, it was of little use for the army in engaging with Afghans during the mission, The importance and usage of the English language could have been overestimated in this case by Dutch defence academies; (4) this study provides additional anecdotal evidence that other factors, such as unpleasant experiences, physical battle and not being well informed of certain aspects of the mission might have been important factors for Dutch military personnel's behavioural change towards the locals, as indicated by several respondents.

Contents

1. Introduction	10
2. Theoretical Framework	12
2.1. Language Policy in Conflict Zones	12
2.2. Uruzgan as the Conflict Zone	14
2.3. The Role of Interpreters	16
2.4. Military Language Training	17
2.5. Possible Factors that Influence Interaction with locals	21
3. Method	23
3.1 Respondents	24
3.2 Questionnaire	25
3.3 Procedure	27
4. Results	28
5. Discussion	36
5.1 Limitations	40
6. Conclusion	40
References	43

Introduction

In the modern world, foreign military missions which require not only physical training of soldiers, but also language training and cultural training are on the increase. Consequently, more is demanded of the 21st-century soldier (Vane, 2011, p. 16). Military personnel are deployed more often to countries that are culturally and linguistically unfamiliar to them. Operating in these environments has taught the military many valuable lessons, such as the importance of specialised language skills and cultural knowledge. Soldiers should not only be competent in skills such as operational adaptability, negotiation, digital literacy and a solid command of basic weapons technology, but also require specialised language and cultural skills. According to Vane (2011), “[t]hese specialised skills must now become universal tasks as soldiers continue to face the demands of the current fight” (p. 16).

Furthermore, according to some scholars, effective communication is the key factor to success in military operations. McFarland (2005), for example, states that interaction with indigenous populations significantly affects military operations (p. 62). He argues that although it is a major challenge for soldiers, civilians and leaders to learn how to interact with local populations, “engagement with local populaces has become so crucial that mission success is often significantly affected by soldiers’ ability to interact with local individuals and communities” (McFarland, 2005, p. 62). This means that defence forces are forced to consider which languages they intend to teach to soldiers before deployment while taking into account the intensity of contact with locals.

Not only has the military realised that specialised skills are crucial to successful operations, but also that “the future operational environment will be even more uncertain, complex, and competitive than today’s, as hybrid threats challenge the Army across the full spectrum of operations” (Vane, 2011, p. 16). Thus, as conflict zones are expected to become more complex, more specialised skills are demanded of the 21st-century soldier.

Twelve years ago, Dutch soldiers set foot on Afghan soil. They took responsibility for Uruzgan as lead nation within the International Security Assistance Force (ISAF) (Eijvoogel, 2011, p. 381). One of the tasks of a lead nation in Afghanistan is “to build Afghan capacity to ensure security throughout the country” (Sky, 2008, p. 23). This is to ensure the withdrawal of international military forces (Sky, 2008, p. 23). The main goal was to aid Afghanistan in state building and to make sure that it became a safer country. The Netherlands aimed at improving the local government and economic development via military intervention. Their approach consisted of the so-called 3D: defence, diplomacy and development, (Eijvoogel, 2011, p. 383). The Dutch approach particularly aimed at communication and consultation. As a result, Dutch military personnel had a great deal of contact with the locals.

Collins (2006) argues that the military needs to invest more in language and cultural studies (p. 13), since according to Footitt and Kelly (2012), languages are crucial for the positive development of each conflict. This does not only apply to communication purposes, but it “also highlights the different identities of the participants” (p. 240). Language is a crucial factor for establishing relationships, “whether hostile, friendly or neutral” (Footitt and Kelly, 2012, p. 240). Language can be used as a weapon, but it can also “play a role in facilitating relationships and in making peace” (Footitt and Kelly, 2012, p. 240), for example, when soldiers are in direct contact with the locals.

However, McFarland (2005) argues that although language training should be incorporated into the training programmes for soldiers, soldiers should not be turned into linguists (p. 66), which presumably is not a reference to a person who studies linguistics, but someone who is skilled in foreign languages. McFarland (2005) states that the focus should be on “effective use and application of language” (p.66).

In preparation for the mission, according to Kapelle (2009), Dutch defence academies offered cultural and English training to Dutch soldiers who were deployed in Uruzgan in

2006. Despite these training sessions, the soldiers found that their English was not up to par and they did not have a more positive attitude towards the locals (Kappelle, 2009, p. 28). As mentioned before, the main purpose of Task Force Uruzgan (TFU) was to help the Afghan government rebuild the country. This means that a significant number of military personnel were in direct contact with locals.

Interestingly, there is no reference in Kapelle (2009) to Dutch soldiers receiving additional language training besides in English, such as, for instance, Pashtu. It could, therefore, be argued that Dutch defence forces acted on the assumption that Dutch soldiers would be able to communicate in English with the Afghan population, tribal leaders and Afghan military personnel. If the soldiers had received Pashtu language training, contact between Dutch military personnel and the locals might have improved. This could have affected the process and outcome of the mission. Consequently, it may be interesting to examine whether choices made in the language provision to Dutch soldiers could have impacted their interaction with the local population.

2. Theoretical Framework

2.1. Language Policy in Conflict Zones

A considerable amount of literature has been written about language policy in general and this field continues to develop. However, language policies in conflict zones have hardly been studied (Footitt and Kelly, 2012, p. 5). A conflict zone is any situation in which armed violence is involved with the aim to overpower governments or territories, which leads to the disruption of the lives of citizens (Dryden-Peterson and Mundy, 2015, n.p.). According to Footitt and Kelly (2012), those who “participate in military campaigns, report on wars or

study the conduct and culture of conflict” (p. 1) generally believe that international wars were fought alongside allies that could speak the same language as their enemies (p. 1).

Recently, this is no longer assumed, as military missions are occurring more often in countries that are culturally and linguistically unfamiliar to western military personnel. As Footit and Kelly (2012) explain, it is becoming increasingly clear that languages should have a more prominent place to gain an understanding of armed conflict “for the military who are fighting, for the civilians who meet the armies ‘on the ground’ of war and for those academics from a range of disciplines who engage with the multiple meanings of war and conflict” (p.1).

Furthermore, according to Svoljak (2012), military engagement and languages should not be seen separately: “Occupying a country involves setting the terms of an encounter between invaders and local residents, an exchange in which foreign languages are crucially implicated” (as cited in Footit and Kelly, 2012, p. 4). Based on these opinions, one could argue that a change is needed in cultural and language training of military personnel. Both the choice of language(s) and the intensity of the contact between military personnel and locals have to be considered. Likewise, depending on the location and form of missions, the military has to consider which languages should be added to the training programmes.

In addition, Kaldor states that due to developments in warfare, new methods are required to achieve certain goals (as paraphrased in Hrychuk, 2009, p. 827). These include the tendency “to avoid battle and to control territory through political control of the population” (Kaldor, 2005, n.p.) She explains that in this new political economy of war, the goal has shifted from military victory to political mobilisation (Kaldor as paraphrased in Hrychuk, 2009, p. 827). Whereas in old wars, “people were mobilized to participate *in* the war effort, in the new wars, mobilizing people is the *aim* of the war effort” (Kaldor as cited in Hrychuk, 2009, p. 827).

Consequently, contact and interaction with the local population has become a crucial factor in the modern warfare. Dandeker and Gow (2007) also mention the development of future missions of the armed forces (p.58). They state that future operations will be “a variety of peace support missions” (Dandeker & Gow 2007, p. 58), rather than “classic inter-state warfighting” (Dandeker & Gow 2007, p. 58). Their assumption is, likewise, based on recent experiences. Cammaert (2015), who has led several peacekeeping missions, explains that it is crucial that all of the parties involved, including “the lower ranks, the senior officers, the political leaders, the military, the police and the civilians” (UN Women), understand the mission and situation. Consequently, good interaction with locals and communicating with the locals in a language they understand becomes even more crucial.

2.2 Uruzgan as the Conflict Zone

Afghanistan has a multi-ethnic population and more than 40 languages and 200 different dialects are spoken in the country. Pashtu and Dari are the two official languages. Decades of war have had a destructive impact on the country and on “all dimensions of education” (Islam, 2007, p. 1). Schools and facilities were destroyed and the curriculum was used for propaganda purposes. As a result, the illiteracy rate in Afghanistan ranks 71.9% and only 20.5% of Afghan children attend school (Islam, 2007, p. 1).

Uruzgan is located in the south of Afghanistan and is populated with various tribes, like the Popalzai, and the two Pashtu groups: Durrani and Ghilzai, which have been in conflict with each other since the nineteenth century (Fishstein, 2012, p. 6) Fishstein (2012) states that “additional alliances (and conflicts) in the province are based on the *mujahidin* (literally, those who fight *jihad*, or holy war, in this case guerrillas who fought in the 1979-92 war against the Soviet occupation)” (Fishstein, 2012, p. 6). Ninety percent of Uruzgan’s population are Pashtuns (Fishstein, 2012, p. 6). The Taliban was welcomed in Uruzgan in

1994 in the hope that they could return peace and stability, something which the province lacked during the time of the mujahidin (Fishstein, 2012, p. 6). In the following years, however, the Afghan people were oppressed and forced to live under strict Islamic laws as interpreted by the Taliban.

At first, it might seem clear who the enemy was. However, according to political scientist and veteran Martijn Kitzen, the wars in Iraq and Afghanistan have taught that wars are no longer about overpowering a known and familiar enemy. The enemy is hidden among the local population, which makes it impossible to use massive military violence (as paraphrased in Botje, 2017, n.p.). He argues that the success of, and the solution to, this modern way of warfare lies in the hands of Afghanistan's local leaders.

In just a few sentences, Marten de Boer summarises the complexity of the situation in Uruzgan: "It all seemed very clear: we, as part of NATO aided the 'good' Afghans who accepted the authority of Kabul, and in contrast there were the Afghans who were siding with the Taliban and they had to be fought" (my translation) (as cited in Dam, 2016). However, De Boer realised that conflicts among tribes were a greater concern. "The powerful tribes oppressed the other tribes, which caused some of the weaker tribes to seek refuge with whomever they thought would protect them, including to leaders of the Taliban in Pakistan" (my translation) (as cited in Dam, 2016).

Decades of war have had a great impact on the Afghans. Most Afghans have lost their trust in foreign troops and organisations: "[i]n Afghanistan locals were no longer making a distinction between those organizations working with the military and those that were not. All Western-based international humanitarian organizations are judged as patrician" (Mundy, 2015, p. 6). This may have consequences for foreign soldiers yet to be deployed in Afghanistan in the future. Mercer (2000) proposes a solution to this problem: speaking the language of a community is a way of denoting membership and recognition of that

community (p. 113). Mercer (2000) states “that the knowledge and use of specialised discourses is valuable for collective thinking amongst members of communities” (p. 113).

Members of military communities can use language to “jointly redefine the moral significance of their actions and emphasize their joint identity” (Mercer, 2000, p. 113). This implies that non-Afghan soldiers will have more chance to be taken seriously by the Afghan people and be recognised as members of the community trying to aid the community if they communicate in Pashtu with the locals. This, in turn, can strengthen ties and ensure effective collaboration between military personnel and locals.

2.3. The Role of Interpreters

As most Afghans lack fluency in English, western military personnel had to use translators and interpreters to communicate with them. According to Baker (2010), however, since interpreters and translators operate in a war zone, this will inevitably affect their performance, meaning “their role, their experience of the war and how they are viewed by other parties (p. 197-198)”. Although translators and interpreters can be objective and helpful to both sides of the conflict, in some cases, “the translator who operates in a situation where his or her own cultural belonging” (Salama-Carr, 2007 p. 13) seems to be a “problematic element in the act of translation” (Salama-Carr, 2007 p. 13). In this case, neutrality would be difficult and the interpreter or translator might work for either or all of the sides of the war.

Baker (2010) explains that interpreters and translators have their own personal histories, which can result in an “ambivalent position in relation to different elements of the public narratives that orient the war, and often with a network of personal relations on *both* sides of the war” (p. 200). Interpreters often find themselves in uncertain and insecure positions on the ground. They are not only exposed to violence, but are also often distrusted by those who deploy them: “locally hired interpreters are also feared as potential insurgents

themselves” (Rafael 2007 as cited by Baker and Pérez-González, 2011, p. 46). Translators and interpreters in war zones are too often expected to take neutral roles, while, in reality, the tasks of interpreters and translators “are performed from a position of ‘in-between’ (Salama-Carr, 2007 p. 1)” and they are often caught in the role of the “double agent” (Tymoczko and Gentzler 2002: XiX as cited by Salama-Carr, 2007 p. 3).

Depending on what they experience in the conflict, the neutrality of translators and interpreters can be influenced, which will eventually have an impact on their tasks. For example, traumatic experiences, such as witnessing human rights abuses, can lead to loss of “their capacity to act in a detached manner and undermine the observance of strict impartiality and expected unobtrusiveness” (Salama-Carr, 2007 p. 3). In some cases, interpreters and translators are expected to act as ‘fixers’ and to take multiple roles “to ensure the flow of information” (Salama-Carr, 2007 p. 2). This makes it clear that interpreting and translating have an important role in influencing the development of a conflict (Baker, 2006, p. 2). Both the military and the locals have to be properly prepared and informed. Baker (2006) explains that in mobilising the locals, the military needs translators and interpreters to communicate with local civilians and soldiers living and operating in the region (p. 2).

2.4. Military Language Training.

The role and importance of languages depend on the context of the conflict, since “there is no such thing as a typical war” (Footit and Kelly, 2012, p. 4). In general, at the beginning of each war, several issues are taken into consideration, which not only frame the conflict itself, but also the roles languages play in any particular context, including “the purpose and focus of the mission, the constitution of the military forces, the modes of encounters with civilians and the compositions and attitudes of local people” (Footit and Kelly, 2012, p. 4).

Moreover, according to Wall and Green (2005), there is little literature available on language testing in the military, “either descriptive or research-related” (p. 379). They explain that this can have serious social consequences not only for military personnel but also “for civilians working within the military structure in terms of posting, promotion and remuneration” (Wall & Green, 2005, p. 379). Wars and battles offer the military “new means and resources” (Caforio, 2006, p. 100). This means that every battle or “even the simple prospect of a conflict” (Caforio, 2006, p. 100) is taken into account to improve and develop the military. Thus, based on experiences learned from previous conflicts and wars, a number of scholars have made suggestions regarding cultural and language training.

Footitt and Kelly (2012) argue that it is necessary to precisely identify the group of speakers the military is preparing to come in contact with (p. 41). The values and norms of today’s conflict zones are divergent and they differ considerably from the western values and norms, which can lead to a clash. Thus, the importance of cultural training is still increasing since, according to former colonel of the US army McFarland (2005), programmes that train soldiers for long distance operations do not meet the demands of current understanding of today’s complex settings (p. 62).

In addition, McFarland (2005) states that cultural training should be incorporated into the language training to help soldiers communicate with locals (p. 66). He argues that soldiers will not be able to communicate in an unfamiliar language when complex issues occur (McFarland, 2005, p. 66). He explains that “[t]he goal should be to orient language-skill development programs, at least initially, on effectively conveying simple terms rather than on linguistic competence—learning to make most out of simple meanings. The Army needs to find simple ways of communication that will speak to other cultural norms and that will require listening” (McFarland, 2005, p. 66).

McFarland (2005) also mentions methods that can be used to achieve this. Rather than focussing only on language training, the army should consider using pictures, photographs or drawings as communication tools, as “[c]reating graphic and pictorial aides for cross-cultural communication is much easier and often more effective than linguistic aides” (McFarland, 2005, p. 66). However, he does not mention any concrete situations, countries or cultures where this could be applied to, nor does he consider whether this method is familiar and accepted by people of other cultures. If locals do not accept or comprehend this way of communication, the army would have to educate the locals on how to use this method or be prepared with a back-up plan. This will be time-consuming and it could negatively affect the communication. In addition, communicating through pictures and drawings might be rejected by those Muslims who consider taking and keeping pictures to be unlawful by Islamic law. Clearly, more research is needed to indicate whether this method can effectively be applied in non-western conflict zones.

McFarland (2005) also stresses that non-verbal communication is not sufficiently emphasised in training soldiers, since inappropriate use of non-verbal communication can lead to cultural misunderstandings. He mentions “facial expressions and gestures as well as seating arrangements, personal distance, and sense of time” (p. 66).

However, in contrast to what McFarland suggests, former lieutenant general Michael A. Vane (2011) argues that military language training should be updated and new languages should be added in the general language education of soldiers with an emphasis on Arabic, Pashtu and Dari (p. 18). He states that “Operation Enduring Freedom in Afghanistan and the Army’s transition from Operation Iraqi Freedom to Operation New Dawn in Iraq have put great demands on soldier’s knowledge in culture and foreign languages. Arguably, Arabic and Afghan cultural awareness and basic language proficiency in Arabic, Dari, or Pashtu have become skill sets required of the post-9/11 Army” (Vane, 2011, p. 18). However, this is easier

said than done, as expanding the language education of military personnel brings about practical issues, like finances, course material, and qualified teaching staff. More time would be needed to prepare soldiers for a mission and more importantly, the language to be studied must be chosen in response to the interests of the service.

Unfortunately, neither the Dutch Defence Academy (Nederlandse defensie Academie), nor the newly founded Talen Centrum Defensie (TCD) were willing to provide information about the language training of Dutch soldiers who were deployed in Uruzgan. The following information, therefore, on the language education of these soldiers is taken from Kappelle's master's thesis on intercultural competence and spoken English in Uruzgan. She states that prior to their deployment, Dutch soldiers received English language training (Kappelle, 2009, p. 35). Like any other member country of NATO, Dutch soldiers are expected to achieve the level of English that is determined by a Standardized NATO Agreement (STANAG), which consists of six levels (Kappelle, 2009, p. 34):

- Level 0   No practical proficiency
- Level 1   Elementary
- Level 2   Fair (limited working)
- Level 3   Good (minimum professional)
- Level 4   Very good (full professional)
- Level 5   Excellent (native/bilingual) (p. 34).

Four skills are tested:

- Skill A   Listening
- Skill B   Speaking
- Skill C   Reading
- Skill D   Writing

Kappelle (2009) states that “[t]he combination of these four digits forms a Standardized Language Profile (SLP). The level that soldiers have to meet depends on their rank” (p. 34).

In 2009, the NLD offered soldiers English training during the initial education at Opleidings-en Trainingsrichting Talen (ORT-Talen) before they were deployed and only if they did not already meet the requirements of STANAG. Kappelle does not mention other offered language courses.

Despite the lack of research in the field of language policy in conflict zones, scholars and those involved in the military have suggested some improvements. Since warfare and military missions have changed, military personnel are more often in contact with locals. In Task Force Uruzgan soldiers had intense contact with locals. The amount of contact that the military plans to have with locals plays a crucial factor in deciding how to train soldiers linguistically and culturally.

2.5. Possible Factors that Influence Interaction with Locals.

Soldiers' attitudes towards locals can be influenced by various factors, such as incomplete expectations (not being well informed), previous unpleasant experiences, doubt and the complexity of the situation. Major drs. Jos Groen has compiled interviews with different commanders who were responsible for platoons deployed in Uruzgan. The experiences of the Commanders Peter, Marcel and Bart are presented in the following section. In Groen's book *Task Force Uruzgan: getuigenissen van een missie*, (*Task Force Uruzgan: Testimonies of a Mission*) (my translation), Peter mentions that at the beginning of the mission, everybody was fairly naïve (Groen, 2012, p.17).

Regarding incomplete expectations, soldiers assumed that they were part of a reconstruction mission. However, at times, soldiers were attacked by the enemy. This caused changes in their behaviour. Marcel, who was in charge of Battlegroup 9, mentions an event that took place on 20 June, 2009, where three Dutch soldiers were injured by an IED (improvised explosive device), also known as a 'roadside bomb'. This event had a significant

impact on the soldiers' attitudes towards the local population. Marcel explains that after this event, his men were ready to fight the enemy, but the enemy was out of reach. This caused changes in the behaviour of soldiers towards the locals: “[t]he response of my men [while referring to Afghans] was: they can drop dead” (as cited in Groen, 2012, p. 275). Marcel explains that the soldiers were angry with the local population, since they assumed that the focus of the mission would be on the reconstruction, but, “it was a mission where, at times, the men were required to bare their teeth” (my translation) (as cited in Groen, 2012, p. 275).

Marcel also states that the internal relations of the local population were enormously complex (as paraphrased in Groen, 2012, p. 275). He mentions that Afghan people had many different loyalties to their families, tribes, villages, and employees: “it seemed like a Gordian knot” (as cited in Groen, 2012, p. 275). He further explains that in all those families, there would always be one family-member who was not sound and “kept his cards close to his chest” (as cited in Groen, 2012, p. 275). This gave rise to frustration with soldiers (as paraphrased in Groen, 2012, p. 275). Bart, who led Battlegroup 2, noticed his men change in behaviour in their contacts with the local population. He states that at a certain point, the distinction between the Taliban and the locals faded and that “the military on the platoon spoke of “the Afghan”” (my translation) (as cited in Groen, 2012, p. 37). Bart explains that this was the consequence of unpleasant experiences that each of his men had experienced, such as ambushes, or experiences with IEDs: “[t]hey just wanted to return home safely” (my translation) (as cited in Groen, 2012, p. 37).

Finally, Peter, who led Battlegroup 1, states that the Afghan population consists of a variety of Afghan tribes and he noticed that during the conversations with tribes in Deh Rawod, a city in south-west of the province of Uruzgan, each tribe reacted differently to their presence. “In this period, I had several conversations with the local population, in which I regularly questioned the reliability of my conversation partner” (my translation) (as cited in

Groen, 2012, p. 19). Interestingly, Bart mentions that since they operated under the mandate of ISAF, they approached people to communicate with them, but the Afghans were not used to this kind of approach from the military. Bart states that for this reason, Afghans were very distant and did not engage in conversation with the military. (as cited in Groen, 2012, p. 19).

As mentioned earlier, multiple factors can influence the military's behaviour and interaction with locals. This research aims to investigate whether choices made in the language provision to Dutch soldiers could have impacted their interaction with the local population.

3. Method

A qualitative approach was chosen for this study. The method was considered appropriate for several reasons. First, according to Hartman and Lucassen (2015), qualitative research is effective when little research is available on a particular subject (p. 19). While quantitative research focusses on 'how much' or 'how often' something occurs, qualitative research is applied when in-depth information is required ("what, why and how") and focusses on attitudes, ideas and behaviour (Hartman and Lucassen, 2015, p.19). Second, this method aims to gain a clear picture of the focus group's concerns. Qualitative research allows exploring "stories, meanings, opinions, ideas, interpretations" (Hartman and Lucassen, 2015, p. 19), and also organisations and policies that emerged out of these concerns (Plochg and Van Zwieten, 2007, p. 78). It is, therefore, suitable to conduct qualitative research into concerns and attitudes regarding language planning in the military. Five respondents cooperated with this study. The respondents were asked to complete a questionnaire. Since each respondent had a different task in Uruzgan, it would have been difficult to conduct a quantitative approach.

3.1 Respondents

For the sake of clarity and convenience, the respondents are assigned and will continue to be referred to letters ranging from A to E in alphabetic order. See Table 1 for a quick overview on the respondents:

Table 1 *Respondents*

	<u>Respondent</u> <u>A</u>	<u>Respondent</u> <u>B</u>	<u>Respondent</u> <u>C</u>	<u>Respondent D</u>	<u>Respondent</u> <u>E</u>
<u>Tasks during</u> <u>TFU</u>	Battlegroup and sergeant	Battlegroup	Advisor	Diplomat and expert	Sergeant
<u>Number of</u> <u>deployments</u> <u>in Uruzgan</u> <u>or period of</u> <u>deployment</u>	Three times	Unknown	November 2009 to May 2010	April, 2006 to October, 2010	Two times
<u>Language</u> <u>courses in</u> <u>preparation</u> <u>of TFU</u>	None	None	None	Four weeks' course of Pashtu language	None, practiced Pashtu through self- bought CD
<u>Completed</u> <u>questionnaire</u> <u>on:</u>	January 19, 2017	December 30, 2016	May 30, 2017	January 17, 2017	June 8, 2017

Two respondents served in battlegroups (Participant-A and Participant-B). Participant-A was deployed three times in Afghanistan, two times in different battlegroups and the third time as a temporary sergeant. Participant-C has served as an advisor during Task Force Uruzgan, advising Afghan military personnel and officers. Participant-D was a diplomat and expert/advisor who watched over the reconstruction mission and had significant cultural knowledge of Uruzgan. Participant-E was deployed twice in Uruzgan. He served as a sergeant and regularly had to conduct businesses with the local population during which an interpreter was often present. Interestingly, in preparation for the mission, Participant-E had learned some Pashtu through a CD which contained simple Pashtu phrases. The respondents had different tasks, yet they were all involved in the mission Task Force Uruzgan and had contact with the locals. Finally, all respondents were male.

3.2 Questionnaire

To obtain information about the interviewees' experiences regarding English or Pashtu trainings and the usefulness of these trainings, eight open questions and two statements were included in the questionnaire. The first two questions relate to the amount of contact with locals and Afghan military personnel that the respondents may have encountered and what they experienced during these encounters. Different units may encounter different situations, procedures, trainings and people. Communication with Afghan soldiers might be different from communication with locals, since Afghan soldiers are trained, unlike the locals.

Kappelle (2009) states that in the Netherlands, whether soldiers have to speak English often depends on their rank: “[d]epending on rank and unit, soldiers speak English with foreign soldiers, local interpreters and UN staff” (6).

Moreover, the questionnaire contains four questions on military language training to find out whether soldiers received training in different languages and general knowledge of Afghanistan, its culture, people and situation. Furthermore, questions on the application of language trainings are included to find out whether soldiers were trained effectively and whether the respondents experienced any hurdles along the way. The addition of two statement regarding effective communication with the locals, which participants were invited to respond to, ensured that the respondents could express their opinions and views. Finally, an additional question on changes in behaviour of their colleagues towards the locals, based on the book by Jos Groen, was asked through email. In Groen's book, experiences of commanders and veterans of various subjects related to TFU, including behavioural change towards the locals, are compiled and described.

3.1 Procedure

Various institutions (governmental and non-governmental) involving military language training, defence academies and social media platforms for veterans, veteran organisations, and online newspapers in the Netherlands were approached between November 2016 to June 2017 to find Dutch veterans, soldiers or military (language) teachers who were willing to participate in this research. Unfortunately, few governmental institutions were willing to participate. Obviously, experience or knowledge of military language training or the mission in Uruzgan was a requirement for the respondents. Age and gender were not considered necessary to add to the criteria.

A considerable number of experts who have worked on previous literature or who have mentioned that they were deployed in Uruzgan on a social media platform or personal website were approached by email. Only one was willing to participate in this study. Furthermore, various veteran organisations throughout the country were contacted by email or

by phone. A message was also posted on several public veteran Facebook pages with a short description of this research to find experts. Apparently, this was not appreciated, since various reports about this message were made to Facebook and the Facebook account with which this message was posted got blocked. Nevertheless, one participant responded and was willing to participate in this study.

Moreover, an online newspaper published an article on the mission in Uruzgan, in which anonymous insiders made critical comments about some affairs, including the practical use of language by soldiers and interpreters in Uruzgan. The questionnaire was sent to these insiders via the writer of the article. These insiders did not, however, respond to this research, and the questionnaire was forwarded by the writer of the article to an expert who was willing to participate in this study. Finally, two respondents replied after a message with a short description of this research was placed in a newspaper specifically intended for veterans.

The questionnaires were sent to the respondents through email. Replies to the questionnaires were received from the respondents by email. Since institutions and organisations were contacted at various times, respondents completed the questionnaires at different times, all between November 2016 and June 2017. The full text of their answers can be found in the Appendix.

4. Results

The answers are summarised thematically. The questions in the questionnaire are based on the following subjects: cultural and language training, contact and communication with locals and the Afghan army, interpreters and translators, Pashtu language training, and any remarkable information regarding these subjects. The findings are categorised accordingly. Finally, noticeable differences and similarities are described in each section.

For the sake of convenience, the references to the Appendices in the main text are left out. See the Appendices for the respondents' questionnaire replies in full. Each Appendix (A, B, etc.) contains the matching respondent's replies.

Military Language Training and Cultural Training in Preparation for Task Force Uruzgan

All respondents came into contact with locals (though to a lesser degree for Respondent-C and Respondent-D), and all respondents regularly came into contact with Afghan military personnel. Interestingly, only Respondent-D had undergone training in the Pashtu language, which consisted of a total of four weeks at a university in the Netherlands. Likewise, in preparation for the mission, Respondent-E requested a CD that contained simple Pashtu phrases. The other respondents were not provided with military language training, whether in English or Pashtu. Respondent-C did stress, however, that soldiers were tested for their English skills and that English training was offered to soldiers if they did not meet the required level of English.

In addition, all respondents indicated that significant cultural knowledge of Afghanistan and the situation of the country was provided. However, Respondent-A stated that although this was offered before his first deployment, it was possible to get an exemption for this part thereafter because of the high pressure to deploy. Respondent-B pointed out that in addition to mission-focussed training, he and his colleagues also learned from their predecessors, who often provided them with additional knowledge of the situation in Uruzgan.

In addition, Respondent-E stated that cultural knowledge of a country should not be taught from books, but by people who actually experienced the culture. He gave an example of a situation: "for example, when everybody grows his beard because it is said that growing a

beard is a sign of respect, but then you are told that the locals find it odd that soldiers grow beards” (my translation).

Finally, Respondent-D is an exceptional case. He stressed that as a non-western sociologist, he was well-aware of the cultural situation in Afghanistan. He stated that he also followed a course on Islamic groups to explore the religious world of the Afghans. In preparation of the mission, Respondent-D had to draw up a context analysis, and for this, he was in contact with the Tribal Liaisons Office in Kabul, tribal elders, parliamentarians of Uruzgan and non-governmental organisations in Uruzgan. He stressed that he was well prepared, since he was in contact with Afghans who helped him understand the local context.

Communication with Locals and Afghan National Army (ANA) Soldiers

The perceptions of English military language training that emerged from the questionnaire showed that all respondents had to rely on their own English skills. All respondents indicated that it is not possible to communicate in English with the locals or ANA soldiers, since they did not speak English. Nevertheless, all respondents used the English language on a daily basis, often together with an Afghan or English interpreter, whether it be with locals, ANA soldiers/officers or soldiers from other countries. All respondents indicated that the locals and the ANA soldiers were not proficient in English. Although this also applied to interpreters, there was no other option but to deploy them, since they were required in almost every contact with the Afghans.

Respondent-A and Respondent-E indicated that Afghan officers were often better at English than the locals or ANA soldiers. Respondent-C, who had had a significant amount of contact with ANA soldiers, indicated that he only met one ANA soldier who spoke some English. Respondent-C, respondent-B and respondent-E also stressed that while conversing with ANA soldiers and locals, they regularly had to rely on non-verbal signs and sign

language. Respondent-B stated that for this reason, “the conversation could feel overvalued” (my translation). Some respondents expressed their amazement at meeting a local who could speak English. They explained that this local had studied English in Kabul or India.

Interpreters

All respondents mentioned the role of interpreters. Respondent-D stated that a couple of Afghan interpreters worked in Kamp Holland on a daily basis. He stated that interpreters were needed at conferences and meetings and that unlike in Uruzgan, interpreters in Kabul were required less often, since most Afghans in Kabul spoke English. Respondent-A stressed the importance of interpreters. He stated that they could not achieve anything without the help of interpreters. He also stated that he fully trusted them.

Respondent-B indicated that an interpreter was present on every patrol. He stated that contact with the locals would be impossible without an interpreter, and at times, there was no interpreter present. Respondent-C stated that this would make communication more difficult, even though the English skills of the interpreter was often not good enough. He stated that since it was difficult to understand the interpreter, they frequently had to ask confirmation and verification questions. Thus, they limited themselves to short questions and answers, and complex conversations were not possible.

Respondent-C stressed that he did not fully trust the language skills or performance of the interpreters. He stated that he is certain that interpreters would respond with answers that were desired by the Dutch military, rather than what was said. He stressed the importance of Pashtu language training, since “in reality, they did not have a clue what the interpreter or the ANA soldier said” (my translation). Likewise, Respondent-B stated that since the English proficiency of Dutch soldiers and Afghan interpreters was not of the same level as that of a native speaker, incorrect translations and misunderstandings could have occurred.

Pashtu Language

All respondents find it regrettable that they did not receive (or received very little) Pashtu language training. It can be deduced from the questionnaire that all respondents considered Pashtu language training necessary for mission Task Force Uruzgan for several reasons.

First, all respondents indicated that if Dutch military personnel had received Pashtu language training, the outcome of the TFU would have been more positive. Second, all respondents indicated that it was not possible to communicate with locals in English. Interpreters, therefore, played a crucial role in communicating and interacting with locals. Third, all respondents see Pashtu language training as necessary to performing their tasks effectively. Respondent-C stated that a basic course on Pashtu language would be useful for teams such as PRT (Provinciaal Reconstructie Team) and OMLT (Operational Mentoring and Liaison).

Respondent-D brought up other missions in which he participated. He stated that in preparation for these missions, he followed intensive language trainings. He did so with Swahili and Spanish, and he intended to learn Pashtu in a similar way. Respondent-E indicated that Pashtu language training would be useful, but attention needs to be paid to the level at which the language should be offered and, depending on the amount of contact with the locals, to which military units it is offered.

Tasks

Some respondents learned simple Pashtu words and phrases during the mission that were useful to them. Respondent-B stated that by means of the interpreter and language-cards, he learned Pashtu words and could form some sentences. He indicated that it was helpful to learn

some basic Pashtu words, such as “left, right, in front of, behind, ambush, yes, no, etc.” (my translation), before going on patrol.

Furthermore, Respondent-D stated that given the integrated approach of the Dutch (diplomacy, development, and defence), knowledge of the language and culture is of great importance. Respondent-D stressed that instead of focussing on reconstruction work, which should be left to the Afghans, the military should communicate with Afghan people regarding the causes of instability and conflict, and where possible, analysing where the military can contribute to a solution. He explains that “this necessitates knowledge of the Pashtu language” (my translation). Participant-E stressed the importance of learning simple Pashtu sentences, since he found them helpful in performing his tasks. Finally, Respondent-A indicated that he considers himself an Afghan veteran and, therefore, does not want to be deployed elsewhere. He is currently looking for possibilities to learn Afghan local languages.

Attitudes Towards Locals

Respondent-B indicated that by learning a language of the country in question, not only does one show interest in the people, but it causes one to understand the world view of the people: “that is an important starting point in understanding what it is really about” (my translation). He also stated that some officials should receive Pashtu language training. This ensures an enormous head-start and respect of the population. Furthermore, this would also accelerate and facilitate conversations.

Likewise, Respondent-C indicated that for interaction with Afghans, English language training would not add any value, since the English skills of Dutch soldiers were significantly better from the interpreters’ and Afghans’. He stressed that a basic course of the Pashtu language would have been useful, since they did not know what the interpreters or ANA soldiers had truly been saying. He also indicated that some projects would have operated

more smoothly if ANA soldiers and interpreters had known that Dutch soldiers knew Pashtu. Furthermore, “it is good to express yourself to a certain degree in the language of the county, especially given our task as OMLT” (my translation).

It is noticeable that although Respondent-D regrets that he was not given more time to study Pashtu language, he can look beyond this shortcoming. He stated that communicating in English did not cause problems. According to Respondent-D, it is not necessary to communicate with each other in the same language if both parties have the same goals. In this case, the main goal was to cooperate in favour of the Afghan people. Thus, understanding each other, communicating with each other and developing understanding and partnership between the Dutch and Afghan people was more important than the language in question. Respondent-D stressed that at his farewell, “the Afghan people expressed their gratitude by saying that they never had a ‘donor’ before who treated them as partners on the basis of equality” (my translation).

Respondent-E also mentioned that soldiers would meet locals who wanted to communicate with them, however, since there was not always an interpreter present, soldiers could not communicate with locals. He expressed his frustration by saying that soldiers considered their inability to communicate with the Afghan people as a shortcoming, since they were part of a reconstruction mission in which they frequently came in contact with Afghans.

Participants’ Responses on the Additional Question

Finally, as a response to the reasons mentioned in Groen’s book (Section 2.5), Respondent-A recognized the behavioural change mentioned in Groen’s book. He, however, does not agree with the way it is portrayed. He stated that the behavioural change of the men was, in reality, used by the men to express frustration. He explained that behavioural change might occur

when it is not clear to everyone who the common enemy is: “if everyone’s aims are in the same direction, it becomes easier for the commanders to carry out their tasks” (my translation). He also mentioned that it mattered whether soldiers were deployed for the first time. “for these soldiers, it was the first time that they had experienced the Afghan people in their own country” (my translation).

Nevertheless, Respondent-A stressed that at times, he questioned the reliability of an Afghan co-worker. He mentioned that the interpreter might not have translated everything because he found it irrelevant, but might also have translated based on the interest of a chief leader whose main concern was his village: “if he was able to get a free well, we would not be bothered by the OMF (Opposing Militant Force) for one week” (my translation).

Respondent-B stated that he does not believe that Pashtu language training would have influenced the behavioural change mentioned in Section 2.5. He stated that social intelligence, the lack of clarity politically about the mission and the art of not taking things personally played a greater role. He stated that the soldiers were confronted with events in which safety was not guaranteed and “this causes soldiers to react instinctively” (my translation). However, he does think that speaking Pashtu language would improve mutual understanding between the military and the Afghans, which might reduce the risk of escalations.

Respondent-C stated that instead of four months, the mission lasted seven months to develop good relations with Afghan soldiers. He stated that since they communicated with Afghan soldiers via interpreters, it created more distance. Respondent-C, again, expressed his concerns by saying that he often felt that something else was said by the interpreter. This is in keeping with Groen’s (2012) claim that some questioned the reliability of an Afghan co-worker. Respondent-C stated that it would be useful for teams such as OMLT and PRT to take a Pashtu language course: “[t]his will improve mutual trust, and projects might operate more efficiently” (my translation).

Respondent-D stated that communication with locals implied more than speaking the language. He stressed that behavioural change, unpleasant experiences and not being able to distinguish between the Taliban and locals were due to lack of understanding of the conflict's background, the position of the population and the complicated dynamics thereof. He explained that because he formulated a civil assessment of Uruzgan, he was well-aware of the complex and difficult situation of certain tribes: "to redress the balance of power, these tribes fought against the authorities, they cooperated with the 'Taliban' in Pakistan" (my translation). He stated that it is crucial to have a good understanding of the situation: to understand who the real enemies are and to sympathise with the people. "Thus, in the broadest sense of the word, communication is understanding the culture and population" (my translation).

Respondent-E felt that one-to-one communication without an interpreter would have made a difference. He, again, stressed that language and cultural knowledge should be improved and based on real experiences instead of being taught from a book. He stated that the Afghan people are culturally different from "us, the spoiled western 'visitors'" (my translation).

He mentioned two incidents that presumably caused a behavioural change. One in which an old man threw stones at children and a child was injured, and that at times, men would beat their wives: "[w]e could not do anything about these things, since these were their customs" (my translation). He stated that a major cause of frustration was that one could not know for sure on which side his conversational partner was on. This is in keeping with Groen's (2012) claim that some questioned the reliability of an Afghan-conversation partner. He stated that behavioural change occurs after physical battle. Moreover, he believed that Pashtu language training would have had a minimal influence on behavioural change: "in

practice, a limited number of people will actually engage in conversation with the Afghan people” (my translation).

5. Discussion

The outcome of this study generally corresponds with existing research on military language training and communication with locals. One of the findings of this research that coincides with existing literature is the importance of cultural and language training before deployment. Vane (2011) states that due to the complex setting of warzones, the military should pay a great deal of attention to cultural and language trainings. This study suggests that possessing cultural knowledge of the country and the people in question could influence the military’s attitudes towards the locals. Several respondents indicated that cultural knowledge of the region should be expanded and updated. Respondent-D, an expert on this subject, indicated that the lack of knowledge of the culture and population was the main reason for behavioural change towards the locals in the military.

Regarding Pashtu military language training, Vane (2011) explicitly mentions Dari and Pashtu as languages in which the military should be trained, since it has “become skills sets required of the post-9/11 Army” (p. 18). The outcome of TFU likely would have been better if Dutch soldiers and those involved in the mission had received Pashtu language training. If that had been the case, the soldiers’ tasks and their interaction with ANA soldiers, and locals would have been smoother. Moreover, Footitt and Kelly (2012) state that language can play a role in facilitating relationships. This was explicitly indicated by Respondent-D and Respondent-C.

Another finding that coincides with the existing literature is the important role that interaction with the local population has on the outcome of the mission as McFarland (2005) states. This study provides additional anecdotal evidence that good and effective interaction with the locals was not possible, since communication in English with locals and ANA

soldiers was considered difficult by all respondents except Respondent-D. It is, therefore, likely that Pashtu language training or Survival-Pashtu would have positively influenced the military's interactions with locals and ANA-soldiers. This could have prevented behavioural change of the military towards Afghan co-workers.

In addition, three respondents indicated that while conversing with Afghans, they often had to rely on non-verbal signs and sign language. Since respondents indicated that they significantly used non-verbal language to communicate with Afghans, the military could expand this, as suggested by McFarland (2005). Moreover, Survival-Pashtu, instead of intensive Pashtu training, might also be useful for military personnel, since almost all respondents mentioned the usefulness of simple Pashtu phrases in their tasks and interaction with Afghans. McFarland (2005) states that instead of turning soldiers into linguists, the military should focus on effectively conveying simple terms: “[t]he army needs to find simple ways of communication that will speak to other cultural norms and that will require listening” (McFarland, 2005, p. 66). This might contribute to the bond between the military and locals and, to a certain extent, prevent negative behavioural change towards the locals.

Interestingly, some respondents highlighted the importance of how the military is viewed by locals and that this can influence the progress of projects and interaction with locals. They stated that if Afghans had known that the soldiers knew Pashtu, they would have had more respect for the military and this would have positively influenced the interactions. Footitt and Kelly (2012) state that language is a crucial factor in which relationships can be established and that it plays a role in facilitating relationships and peace. Moreover, since most Afghans have lost their trust in foreign organisations and militaries, the military might, to a certain extent, positively influence this by communicating in Pashtu with the locals. In this way, the military aims to identify with the Afghan people, which might contribute to

mutual understanding and mutual trust, since Footitt and Kelly (2012) state, language plays an important role in expressing identities.

Another finding that corresponds with the existing literature is that the form of the mission, which determines the amount of contact with locals, plays an important role in deciding whether the military should be trained in languages. The focus of TFU was to help the Afghan government rebuild the country. This means that the military was in significant contact with the Afghans. All respondents indicated that communicating in the same language would have prevented frustration and miscommunication. Regarding peacekeeping missions, Cammaert (2015) explains the important role of a good understanding of the situation by all parties involved (UN Women). With the Dutch approach, TFU was, just as peacekeeping missions, not the “classic inner-state warfighting” (Dendeker & Gow, 2007, p. 58).

Regarding interpreters, yet another finding that corresponds with the existing literature is that the Dutch military needed interpreters to communicate with locals. However, some respondents did not fully trust what the interpreters translated. This is in keeping with Groen’s (2012) claim that some questioned the reliability of an Afghan co-worker or conversation partner. Baker (2006) states that there is a risk that interpreters will not be fully trusted by those who deploy them. Respondent-C regularly expressed his concerns regarding the translations of the interpreters. In addition, various respondents indicated that interpreters did not translate everything that was said. Arguably, this may be, as Salama-Carr (2007) states, due to the different tasks interpreters take “in order to ensure the flow of information” (p. 2).

However, there are some findings that do not correspond with existing literature. Kapelle (2009) states that Dutch military personnel were offered English language training prior to their deployment. However, none of the respondents were offered English training. English training was offered only if a person did not meet the required level of English. Some respondents learned Pashtu on their own.

It is worth mentioning that English enjoys high status in the Netherlands (Edwards, 2016, p. 70). Several linguists have concluded that English in the Netherlands is changing from a foreign language to a second language (Gerritsen et al., 2016, p.458). Furthermore, “[i]n International communication, English is by far the most important language for the Dutch” (Gerritsen et al., 2016, p. 466). Nevertheless, the great attention and importance given to English in the Netherlands can lead to situations in which the importance and use of English can be overestimated, especially in some cases that are related to international communication.

English training can be useful for the military, since they also cooperate with international allies. However, the fact that the Dutch military was offered only English language training also highlights the overestimation of the practical use of English in Uruzgan. The main goal of the Dutch military was to rebuild Afghanistan together with the Afghans. Since decades of war has had a major impact on the education and schools of the Afghans, it could be assumed that English was of little use in communicating with locals in Uruzgan, which at that time was one of the regions that was seriously affected by the conflict. Learning local languages would have been more useful to the military in this case.

Another finding that does not correspond with existing literature is that according to McFarland (2005), soldiers cannot use a foreign language in complex settings. However, respondents indicated that it would be useful to learn simple words before going on patrol, which in and of itself is not a normal situation. The use of non-verbal language might, in this case, cause more problems, as it would be difficult to communicate non-verbally when complex situations occur, however, knowing specific Pashtu words that are relevant in complex situations can help get a message across.

5.1. Limitations

There are several limitations to the type of study chosen for this thesis. The first and most significant limitation is that the questionnaire answers might be biased, since respondents were asked to speculate on their experiences eleven years after the mission. The questionnaire is based on self-assessment, which makes it difficult to answer the research question. Second, the number of respondents is small and not representative enough to reach significant suggestions. This is partly because it is extremely difficult to contact experts on this subject. In addition, respondents had different tasks in Uruzgan, which had to be taken into consideration. This generates different answers based on different experiences.

For further research, a larger group of respondents is needed to reach a significant conclusion, but also each battlegroup or military category should be studied separately. The questionnaire can be adjusted to focus on subjects that are relevant to that military category.

Third, little research is available on this subject and few defence academies participated in this study. This caused a lack of significant and relevant knowledge of the current language programmes offered to soldiers. Without this knowledge, one can only guess what languages are taught in the military and in what ways. As a result, it is not yet possible to arrive at significant conclusions.

Finally, the choice of a questionnaire, rather than an interview, means respondents cannot add additional information, since they must respond to specific questions, and there is no possibility for the respondents to expand on their responses with a follow-up. Further qualitative research using semi-scripted interviews is needed in order to gain in-depth and significant information.

6. Conclusion

Many diverse factors influence the military's interactions with the local population. First, all respondents indicated that Pashtu language training can contribute positively to military tasks and the military's interaction with the local population, even just simple Pashtu words and phrases. Even if respondents could express themselves correctly in English, this was not useful in communicating with interpreters and locals, since they were not proficient in English. Consequently, this caused frustration among several respondents, with some even doubting the interpreter's reliability.

In addition, the Dutch defence forces seem to have overestimated the reach of the English language due to the high status it enjoys in the Netherlands and in doing so have overlooked training in local languages that could benefit them. Clearly, offering language trainings that are irrelevant not only adds unnecessary costs and takes up valuable time, but can influence soldiers' tasks while on a mission. In this case, Afghan local languages might be more relevant. Moreover, depending on the context of the situation, defence forces can develop language training programmes accordingly.

Since militaries develop and learn from previous wars and conflicts, the experiences of military personnel are valuable and further progress on training programmes in general can be achieved by conducting further research, if possible, before, during and after each mission to gain a clearer picture of the experiences of the experts and the development of the subject that is researched. The type of training courses, teaching models, material, teachers, staff training, and the amount of time that the course will take will be more easily determined by doing so.

Furthermore, since it is difficult for scientists who are not related to or active in the military to reach veterans and experts from the military to conduct research, those with access should conduct such research if possible. This would not only allow them to identify problems related to language courses, but, perhaps detect problems that outweigh those of

language skills that should be dealt with in preparation for the following missions. The following paragraphs discuss such problems.

Second, other factors might play a more important role in influencing the military's interaction with locals, such as knowledge of the country's culture and customs, and a good understanding of the situation. The latter includes a clear picture of the aims of the mission and a clear understanding of the enemy and internal conflicts between tribes and groups. This may decrease negative behavioural change, since in this way, soldiers will be less likely to meet unpleasant surprises during the mission and will know where they stand.

Third, unpleasant experiences and physical battle cannot be avoided during a mission. This study provides additional anecdotal evidence that these two factors could have caused negative behavioural change that influences the military's interaction with the locals. Similarly, the respondents indicated that Pashtu language training would have had a minimal effect on the behavioural change caused by unpleasant experiences and physical battle.

Finally, several results did not coincide with previous research, such as the language training programme of Dutch soldiers who were deployed in Uruzgan and the claim that it would be difficult for soldiers to use a foreign language in complex situations.

References

- Baker, M. (2006). *Translation and conflict: A narrative account*. Routledge. Retrieved from [https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=w9F8AgAAQBAJ&oi=fnd&pg=PP1&dq=Baker,+M.+\(2006\).+Translation+and+conflict:+A+narrative+account.+&ots=cSerfcNnEa&sig=IROqXpN0TZkDWod_TJe1dJnTEt8&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false](https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=w9F8AgAAQBAJ&oi=fnd&pg=PP1&dq=Baker,+M.+(2006).+Translation+and+conflict:+A+narrative+account.+&ots=cSerfcNnEa&sig=IROqXpN0TZkDWod_TJe1dJnTEt8&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false)
- Baker, M. (2010). Interpreters and translators in the war zone: Narrated and narrators. *The Translator*, 16 (2), 197-222. Retrieved from <http://www.tandfonline.com.proxy.library.uu.nl/doi/pdf/10.1080/13556509.2010.10799469>
- Baker, A., & Luis Pérez-González. (2011). *Translation and interpreting from: The Routledge Handbook of Applied Linguistics*. Routledge. Retrieved from <https://www.routledgehandbooks.com/doi/10.4324/9780203835654.ch3>
- Botje, H. E. (2017). Nee. De vijand in Uruzgan was niet de ‘Taliban’. *Vrij Nederland*. Retrieved from <https://www.vn.nl/taliban-uruzgan-martijn-kitzen/>
- Dam, B. (2016). Jammer, vindt oud-diplomaat Marten de Boer. ‘We zijn veel te abrupt uit Uruzgan vertrokken. *Vrij Nederland*. Retrieved from <https://www.vn.nl/bette-dam-marten-de-boer/>
- Edwards, A. (2016). *English in the Netherlands: Functions, forms and attitudes*. John Benjamins Publishing Company. Retrieved from https://books.google.nl/books?hl=nl&lr=&id=F4ayCwAAQBAJ&oi=fnd&pg=PR1&dq=edwards+English+in+the+Netherlands:+Functions,+forms+and+attitudes&ots=OE77vMZQS2&sig=8pgZ_TQO5pnKIUtum72voNttSpk#v=onepage&q=edwards%20English%20in%20the%20Netherlands%3A%20Functions%2C%20forms%20and%20attitudes&f=false

Eijsvoogel, J. (2011). Nederland in de wereld na 9/11. *Militaire Spectator*, 180(9), 376-386.

Retrieved from

[http://militairespectator.nl/sites/default/files/uitgaven/inhoudsopgave/MS%209-](http://militairespectator.nl/sites/default/files/uitgaven/inhoudsopgave/MS%209-2011%20Eijsvoogel%20Nederland%20in%20de%20wereld%20na%209-11.pdf)

[2011%20Eijsvoogel%20Nederland%20in%20de%20wereld%20na%209-11.pdf](http://militairespectator.nl/sites/default/files/uitgaven/inhoudsopgave/MS%209-2011%20Eijsvoogel%20Nederland%20in%20de%20wereld%20na%209-11.pdf)

Footitt, H., & Kelly, M. (Eds.). (2012). *Languages and the Military: alliances, occupation and peace building*. Springer. Retrieved from

[https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=68Z1ilZbOrQC&oi=fnd&pg=PP1&dq=](https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=68Z1ilZbOrQC&oi=fnd&pg=PP1&dq=Footitt,+H.,+%26+Kelly,+M.+(Eds.).+(2012).+Languages+and+the+Military:+alliances,+occupation+%09and+peace+building.+Springer.&ots=AWp6l0Sa2A&sig=4TJzBX9xlUjPELKrLHuGgENkFnI&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false)

[Footitt,+H.,+%26+Kelly,+M.+\(Eds.\).+\(2012\).+Languages+and+the+Military:+alliances,+occupation+%09and+peace+building.+Springer.&ots=AWp6l0Sa2A&sig=4TJzB](https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=68Z1ilZbOrQC&oi=fnd&pg=PP1&dq=Footitt,+H.,+%26+Kelly,+M.+(Eds.).+(2012).+Languages+and+the+Military:+alliances,+occupation+%09and+peace+building.+Springer.&ots=AWp6l0Sa2A&sig=4TJzBX9xlUjPELKrLHuGgENkFnI&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false)

[X9xlUjPELKrLHuGgENkFnI&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false](https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=68Z1ilZbOrQC&oi=fnd&pg=PP1&dq=Footitt,+H.,+%26+Kelly,+M.+(Eds.).+(2012).+Languages+and+the+Military:+alliances,+occupation+%09and+peace+building.+Springer.&ots=AWp6l0Sa2A&sig=4TJzBX9xlUjPELKrLHuGgENkFnI&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false)

Footitt, H., & Kelly, M. (2012). Languages in the intelligence community. *Languages at War*.

19-36. Retrieved from [https://link-springer-](https://link-springer-com.proxy.library.uu.nl/chapter/10.1057/9781137010278_2)

[com.proxy.library.uu.nl/chapter/10.1057/9781137010278_2](https://link-springer-com.proxy.library.uu.nl/chapter/10.1057/9781137010278_2)

Gerritsen, M., Van Meurs, F., Planken, B., & Korzilius, H. (2016). A reconsideration of the status of English in the Netherlands within the Kachruvian Three Circles model.

World Englishes, 35(3), 457-474. Retrieved from

<http://onlinelibrary.wiley.com.proxy.library.uu.nl/doi/10.1111/weng.12206/full>

Groen, J. M. H. (2012). Task Force Uruzgan (2006 – 2010): *Getuigenissen van een missie*.

Ede. Elijzen grafische producties.

Hrychuk, H. (2009). Combating the security development nexus? Lessons learned from

Afghanistan. *International Journal* 64.3, 825-842. Retrieved from

<http://journals.sagepub.com.proxy.library.uu.nl/doi/pdf/10.1177/00207020090640031>

Islam, Rana Deep. (2007). Education in Afghanistan.

Kappelle, F. (2009). Working with Others from Different Countries is a Soldier's Stock and

Trade: Intercultural Competencies and Spoken English in Uruzgan (Master thesis,

- Utrecht University, Utrecht, the Netherlands). Retrieved from
<https://dspace.library.uu.nl/handle/1874/35788>
- Lucassen, P. L. B. J., & olde Hartman, T. C. (2015). Kwalitatief onderzoek. *Huisarts en wetenschap*, 58(1), 19-19. Retrieved from <https://link-springer-com.proxy.library.uu.nl/content/pdf/10.1007%2Fs12445-015-0012-x.pdf>
- McFarland, M. (2005). Military cultural education. *Military Review*, 85(2), 62. Retrieved from
<http://web.a.ebscohost.com.proxy.library.uu.nl/ehost/pdfviewer/pdfviewer?sid=09917ab3-41db-47a4-8258-9e384f251b82%40sessionmgr4008&vid=1&hid=4114>
- Mercer, N. (2000). *Words and minds: How we use language to think together*. Psychology Press. Retrieved from
[https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=ictc7cL42TkC&oi=fnd&pg=PR10&dq=Mercer,+N.+\(2000\).+Words+and+minds:+How+we+use+language+to+think+together.+Psychology+%09Press.&ots=g8IDCxjl5n&sig=C444F4QIIHX-1ezXQYGE_UzoFtI&redir_esc=y#v=onepage&q=Mercer%2C%20N.%20\(2000\).%20Words%20and%20minds%3A%20How%20we%20use%20language%20to%20think%20together.%20Psychology%20%09Press.&f=false](https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=ictc7cL42TkC&oi=fnd&pg=PR10&dq=Mercer,+N.+(2000).+Words+and+minds:+How+we+use+language+to+think+together.+Psychology+%09Press.&ots=g8IDCxjl5n&sig=C444F4QIIHX-1ezXQYGE_UzoFtI&redir_esc=y#v=onepage&q=Mercer%2C%20N.%20(2000).%20Words%20and%20minds%3A%20How%20we%20use%20language%20to%20think%20together.%20Psychology%20%09Press.&f=false)
- Mundy, S. D. P. K. (2015). *Educating Children in Conflict Zones: Research, Policy, and Practice for Systemic Change--A Tribute to Jackie Kirk*. Teachers College Press. Retrieved from
<http://www.journals.uchicago.edu.proxy.library.uu.nl/doi/full/10.1086/667458>
- Plochg, T., & Van Zwieten, M. C. B. (2007). *Kwalitatief onderzoek*. In *Handboek gezondheidszorgonderzoek*. (pp. 77-93). Retrieved from
http://www.myravanzwieten.nl/pdf/pub_artikelen_hoofdstukken/Handboek_Gezondheidszorgonderzoek_H6.pdf

Salama-Carr, M. (Ed.). (2007). *Translating and interpreting conflict* (Vol. 28). Rodopi.

Retrieved from

[https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=vLeCtS3OikAC&oi=fnd&pg=PR2&dq=SalamaCarr,+M.+\(Ed.\).+\(2007\).+Translating+and+interpreting+conflict+\(Vol.+28\).+Rodopi.+&ots=XEJfZbMkP&sig=OG4pWDBCau5G5X_Q3eCP6YQzhs&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false](https://books.google.nl/books?hl=en&lr=&id=vLeCtS3OikAC&oi=fnd&pg=PR2&dq=SalamaCarr,+M.+(Ed.).+(2007).+Translating+and+interpreting+conflict+(Vol.+28).+Rodopi.+&ots=XEJfZbMkP&sig=OG4pWDBCau5G5X_Q3eCP6YQzhs&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false)

Sky, E. (2006). The lead nation approach: The case of Afghanistan. *The RUSI Journal*,

151(6), 22-26. Retrieved from

<http://www.tandfonline.com.proxy.library.uu.nl/doi/pdf/10.1080/03071840608522853?needAccess=true>

UN Women. "Speaking out on gender-based violence in conflict: An interview with Patrick Cammaert." *Youtube*. Youtube, 28 May 2015. Web. 16 December 2016.

<<https://www.youtube.com/watch?v=hXAFy-Skwpw>>

Vane, Michael A. (2011). New Norms for the 21st Century Soldier. *Military Review*. U.S. Army.

Appendices

Appendix A: Participant-A

BA Thesis Questionnaire: Armed with language in Afghanistan

Arzo Qaume

English language and Culture

Utrecht University

29 December 2016

1. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de lokale bevolking in Afghanistan. In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

Alle drie de uitzendingen kwamen ik en mijn collega's in contact met de lokale bevolking. Als er een tolk bij was gingen we Engels praten. Anders was de voer taal Nederlands. Ook tegen Afghanen.

2. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de Afghaanse militairen? In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

De tweede en vooral de derde uitzending (OMLT) ging ik bijna fulltime om met Afghaanse militairen. Hun konden bijna geen Engels wat het net zo goed of slecht was, als met de lokale bevolking. Vaak met handgebaren of samen met een tolk kwamen we heel ver. Vaak konden officieren wel wat beter Engels.

3. Welke taaltrainingen (Engels, Dari, etc) heeft u gehad voordat u naar Afghanistan ging en hoe lang duurden deze taaltrainingen?

Niks, ik viel terug op mijn eigen vaardigheden. Gelukkig omdat we veel hadden getraind met anderen landen werd het Engels onderhouden.

4. Wordt er vanuit de training rekening gehouden met bijzonderheden die er zijn in Afghanistan? (Denk aan armoede en het feit dat als gevolg hiervan niet iedereen Engels kan spreken). Is er bijvoorbeeld een specialist aanwezig bij de trainingen die kennis heeft van de cultuur en talen van Afghanistan en de soldaten hierin onderwijst?

Tijdens mijn eerste uitzending was er veel aandacht voor. De uitzendingdruk was zo groot dat uiteindelijk ze ook met vrijstellingen gingen werken. Ging je binnen 12 maanden weer op uitzending dan hoefde je dit soort Missie Gerichte Opleidingen (MGO) te volgen.

5. In wat voor situaties hebben u en uw collega's de Engelse taal moeten gebruiken in Afghanistan? Kunt u een paar voorbeelden geven?

- 1) In 2008/2009 (TFE-8) hadden we een paar grote operaties waarbij Australiërs bij betrokken waren. Aussies deden toen op grote schaal de OMLT-missies, dus wij waren afhankelijk van hun om Afghaanse militairen in te zetten. Nederlanders en Aussies waren veel in de greenzone, er werd alleen maar Engels gesproken, ook richting de Afghanen, maar de functie hiervan was dat de Aussies ons konden verstaan wat wij zeiden.
- 2) Tijdens mijn eigen OMLT missie in 2009/2010 was contact met de Aussies enorm. En toen werd het normaal om Engels te praten. Dus iedereen ging tegen

elkaar Engels praten. We spraken ook volledig Engels tegen de bevolking. Wat onze verbazing schetste, we kwamen hier en daar een 'local' tegen die gewoon goed Engels sprak. Vaak hadden deze mensen gestudeerd in Kabul of India. Mijn opdracht was om onderofficieren te trainen in kaartlezen en coördinaten lezen. Zowel mijn lesplan als communicatie met de tolk was in het Engels. We hadden ook een Nederlandse tolk maar die vertrouwde niemand. De lessen die ik gaf was zowel deels in Engels als Pastoe.

3) Uiteindelijk heb ik hier een goede vriend aan over gehouden. En dat.. is het aller belangrijkste ! ☺

6. Kunt u uitleggen waarom u vindt dat de taaltraining(en) wel of niet effectief was? (Dus heeft het nut gehad en was het fijn om in het Engels met de Afghanen te communiceren? Of heeft het juist tot problemen geleid toen u Engels sprak (zo ja, kunt u uitleggen waaraan dit zou kunnen liggen?)

We hadden geen taal training gehad. Dat vond ik jammer, veel kwam vanuit ons zelf.

7. Als u terugkijkt op de missie zou u dan graag de volgende keer iets anders of verbeterd zien met betrekking tot (Engelse) taaltrainingen en kennis over Afghanistan, en zo ja, wat?

Helaas is ISAF afgelopen maar had graag lokale talen willen leren. Zelf omdat ik een Afghanistan-veteraan ben en ik niet meer zo veel zin heb om ergens anders heen te gaan zou ik graag ook die taal willen leren. Ik zelf ben nu aan het uitzoeken wat de mogelijkheden zijn. Ik ben blij dat ik een Nederlander heb en er achterkwam hoe goed onze scholen zijn, ook als

je van het special onderwijs afkomt. Het belangrijkste wat ik geleerd heb ik openstaan voor andere talen en culturen en je gaat leren.

8. Wanneer is het voorgevallen dat er een tolk aanwezig moest zijn en hoe hebben u en uw collega's dit ervaren?

Zonder tolken waren zijn stuurloos en hadden we al helemaal niks bereikt. Deze mensen vertrouwde ik en zou ze zo opzoeken als het kon!

Kunt u uitleggen waarom u het eens of niet eens bent met de volgende stellingen:

1: Als de soldaten goed Engels spreken dan is dat voldoende om met de lokale bevolking van Uruzgan te communiceren.

Neen, het voordeel was dat bijna iedereen met de tolken kon communiceren. Dat was het wel zn beetje. Maar niet met de lokale bevolking.

2: Gezien het feit dat in Uruzgan 91% van de bevolking Pashtoe (Afghaans dialect) spreekt zou de missie een gunstigere uitkomst hebben gehad wanneer soldaten een taaltraining van Pashtoe zouden krijgen of een vorm van survival-pashtoe, zeker ook omdat de missie gedeeltelijk gericht was op de opbouw van Uruzgan.

Ja, graag zou ik dat willen zien. Hoewel de uitzenddruk zo hoog was dat ik niet zou weten hoe we dit nog in een traject hadden kunnen verwerken.

Additional Question:

Ik las ik in het boek van Jos Groen 'Task Force Uruzgan: Getuigenissen van een missie', dat

de houding van soldaten verhardde tegenover de lokale bevolking. De redenen die genoemd worden zijn.

Op p.19: twijfel: wanneer er gesprekken werden gevoerd met de lokale bevolking kregen sommige de gedachte 'aan welke kant staat mijn gesprekspartner'. Wat er verder wordt gezegd: het is moeilijk om de mensen in Afghanistan in te schatten, de Afghaanse bevolking bestaat uit diversiteit van stammen en de persoon in kwestie merkte tijdens de gesprekken per stam verschillende reacties op hun aanwezigheid. Hier wordt verder niet bij vermeld of er een tolk aanwezig was, of niet.

P. 37: onprettige ervaringen van soldaten: onderscheid burger ten opzichte van de Taliban vervaagde. Hierdoor trad deels gedragsverandering op binnen het pleton in de contacten met de lokale bevolking

P. 275: andere verwachtingen: soldaten raakten soms in gevecht met de vijand, echter, men ging er van uit dat het een wederopbouwmissie was en geen gevechtmissie. Dit zorgde er ook voor dat de houding tegenover de bevolking verharde.

Mijn vraag is. Denkt u dat als uw collega's Pashtu taaltraining, ter voor bereiding op de missie, hadden gevolgd, dat het een of meerdere van de bovengenoemde gedragsveranderingen zou voorkomen? Of denkt u dat dat misschien te ver gezocht is, en dat het communiceren in dezelfde taal niet kan voorkomen dat men bijvoorbeeld gaat twijfelen of aan welke kant zijn gesprekspartner staat, of dat er dan nog steeds geen onderscheid gemaakt kan worden tussen Taliban en de lokale burger. Of zou Pashtu taaltraining toch wel invloed hebben op de gedragsverandering die boven beschreven staat?

Answer:

Over de redenen:

Ik persoonlijk vind het lariekoek. Die verharding was een excuus om soms buitensporig non-verbaal te communiceren. Ik geloof erg in de taal van energie. Als u een hard schreeuwt en een rood hoofd krijgt maar ik versta u eigenlijk niet, merk ik toch dat dit niet pluis is. Wij manschappen deden dit ook. Zelf maakte ik mij hier ook schuld aan. De verharding komt ook deels omdat het belangrijk is om een gezamenlijk vijandbeeld te hebben. Want als je alle neuzen in de zelfde richting heb is het makkelijk voor commandanten hun taken uit te voeren. Dit effect was best 'schattig' bij jongens die voor het eerst op uitzending gingen en nog nooit van zijn leven een Afghaan gezien in hun natuurlijke habitat.

Tijdens het opwerken werden wij goed geïnformeerd door specialisten over Afghanistan. Van meteo tot gedrag tot stammencultuur. We wisten waar we aan begonnen. Zelf was ik al geïnteresseerd door gevechten zoals in Iraq (Fallujah, Bagdad, etc.). Het was een soort zelfde strijdtoneel. Vaak wisten we inderdaad niet aan welke kant een persoon stond waar we zaken meededen. Het kon zijn de lokale tolk die niet alles 100% vertaalde omdat hij vond dat het niet relevant was. Maar ook bijvoorbeeld een dorpshef, zijn belang was de zorg van zijn eilandje. Als hij een gratis waterput kon krijgen hadden we bewijze 1 week geen last van de OMF (opposing militant force). Ik zelf heb opgetreden als infanterist en veel samengewerkt met de genie. Persoonlijk heb ik dit altijd gezien als een gevechtmissie.

Appendix B: Participant-B

BA Thesis Questionnaire: Armed with the English language in Afghanistan

Arzo Qaume

English language and Culture

Utrecht University

29 December 2016

1. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de lokale bevolking in Afghanistan. In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

Aangezien ik onderdeel uitmaakte van de Battlegroup, kwam ik zeer regelmatig buiten kamp Holland. Daar hadden we regelmatig contact met de lokale bevolking. We spraken vooral via een tolk met de bewoners en dat verliep zonder al te veel problemen.

Met behulp van de tolk en taalkaartjes leerde ik zelf wat woordjes Pashtu en zinnnetjes maken. Dat was vooral handig voor het allereerste contact of korte contacten. Ook gebruikte ik het toen ik op patrouille moest met het Afgaanse leger. Naast gesprekken, was er natuurlijk ook nog gebarentaal. (het gesprek wordt soms zo overgewaardeerd) Op die patrouille is het handig om bepaalde woorden eerst even te leren. Links, rechts, voor, achter, hinderlaag, aanval, ja, nee, enz

2. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de Afgaanse militairen? In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

Regelmatig, een tweetal operaties draaide ik met het Afghaanse leger samen.

3. Welke taaltrainingen (Engels, Dari, etc) heeft u gehad voordat u naar Afghanistan ging en hoe lang duurden deze taaltrainingen?

Geen

4. Wordt er vanuit de training rekening gehouden met bijzonderheden die er zijn in Afghanistan? (Denk aan armoede en het feit dat als gevolg hiervan niet iedereen Engels kan spreken). Is er bijvoorbeeld een specialist aanwezig bij de trainingen die kennis heeft van de cultuur en talen van Afghanistan en de soldaten hierin onderwijst?

Ja, dit gebeurt tijdens de missiegerichte opleiding. Hier wordt de cultuur en de specifieke situatie in het gebied onder de aandacht gebracht. Daarnaast maken we gebruik van de kennis die onze voorgangers opgedaan hebben en nodigen we soms interessante sprekers uit die meer kunnen vertellen over de situatie.

5. In wat voor situaties hebben u en uw collega's de Engelse taal moeten gebruiken in Afghanistan? Kunt u een paar voorbeelden geven?

Samenwerking met andere nationaliteiten gaat altijd gepaard met het gebruik van Engels. Aangezien we met Australiërs op een kamp zaten en de gesprekken met de tolken in het Engels waren, werd er dus veel Engels gesproken.

6. Kunt u uitleggen waarom u vindt dat de taaltraining(en) wel of niet effectief was? (Dus heeft het nut gehad en was het fijn om in het Engels met de Afghanen te communiceren? Of heeft het juist tot problemen geleid toen u Engels sprak (zo ja, kunt u uitleggen waaraan dit zou kunnen liggen?)

Een aantal functionarissen zou eigenlijk een cursus Pashtu (Dari was in Uruzgan minder van toepassing) moeten krijgen. Dit geeft een enorme voorsprong en dwingt ook respect af denk ik bij de bevolking. Daarnaast versnelt en vergemakkelijkt het de conversatie.

Het niveau van Engels van zowel ons als van de tolken is niet dat van native speaker. Dat heeft denk ik weleens tot verkeerde vertalingen en/of misvattingen geleid. Ik kan me de situaties niet meer voor de geest halen. (sorry het is al bijna 10 jaar geleden)

7. Als u terugkijkt op de missie zou u dan graag de volgende keer iets anders of verbeterd zien met betrekking tot (Engelse) taaltrainingen en kennis over Afghanistan, en zo ja, wat?

Zie vraag 6

8. Wanneer is het voorgevallen dat er een tolk aanwezig moest zijn en hoe hebben u en uw collega's dit ervaren?

Bij elke patrouille hadden we tenminste een tolk bij, zonder zouden we ook geen echt contact met de bevolking gemaakt hebben.

Kunt u uitleggen waarom u het eens of niet eens bent met de volgende stellingen:

1: Als de soldaten goed Engels spreken dan is dat voldoende om met de lokale bevolking van Uruzgan te communiceren.

Nee, (zie ook vraag 6) door de taal echt een beetje te leren toon je niet alleen interesse in de bevolking, maar het dwingt je ook om je meer te verdiepen in de wereld van die ander. Dat is een belangrijk uitgangspunt om te kunnen begrijpen waar het om gaat.

2: Gezien het feit dat in Uruzgan 91% van de bevolking Pashtoe (Afghaans dialect) spreekt zou de missie een gunstigere uitkomst hebben gehad wanneer soldaten een taaltraining van Pashtoe zouden krijgen of een vorm van survival-pashtoe, zeker ook omdat de missie gedeeltelijk gericht was op de opbouw van Uruzgan.

Eens, de toelichting is in alle bovenstaande antwoorden wel terug te vinden.

Additional Question

Ik las ik in het boek van Jos Groen 'Task Force Uruzgan: Getuigenissen van een missie', dat de houding van soldaten verhardde tegenover de lokale bevolking. De redenen die genoemd worden zijn.

Op p.19: twijfel: wanneer er gesprekken werden gevoerd met de lokale bevolking kregen sommige de gedachte 'aan welke kant staat mijn gesprekspartner'. Wat er verder wordt gezegd: het is moeilijk om de mensen in Afghanistan in te schatten, de Afgaanse bevolking bestaat uit diversiteit van stammen en de persoon in kwestie merkte tijdens de gesprekken per stam verschillende reacties op hun aanwezigheid. Hier wordt verder niet bij vermeld of er een

tolk aanwezig was, of niet.

P. 37: onprettige ervaringen van soldaten: onderscheid burger ten opzichte van de Taliban vervaagde. Hierdoor trad deels gedragsverandering op binnen het pleton in de contacten met de lokale bevolking

P. 275: andere verwachtingen: soldaten raakten soms in gevecht met de vijand, echter, men ging er van uit dat het een wederopbouwmissie was en geen gevechtsmissie. Dit zorgde er ook voor dat de houding tegenover de bevolking verharde.

Mijn vraag is. Denkt u dat als uw collega's Pashtu taaltraining, ter voor bereiding op de missie, hadden gevolgd, dat het een of meerdere van de bovengenoemde gedragsveranderingen zou voorkomen? Of denkt u dat dat misschien te ver gezocht is, en dat het communiceren in dezelfde taal niet kan voorkomen dat men bijvoorbeeld gaat twijfelen of aan welke kant zijn gesprekspartner staat, of dat er dan nog steeds geen onderscheid gemaakt kan worden tussen Taliban en de lokale burger. Of zou Pashtu taaltraining toch wel invloed hebben op de gedragsverandering die boven beschreven staat?

Answer

Natuurlijk is dit moeilijk om te beoordelen. Ik denk niet dat het geholpen zou hebben. Eerder schat ik in dat het te maken heeft met sociale intelligentie, het gebrek aan politieke helderheid over de missie en de kunst om wat je overkomt niet als persoonlijk op te vatten. De gebeurtenissen in Afghanistan maakten dat militairen geconfronteerd werden met de beperkingen van veiligheid, als bij elk dier zal dan ook een mens instinctief reageren en een marge inbouwen tegen gevaar. Kort en goed heeft ieder dier de drang om te overleven. Alles

wat dat overleven bedreigt of waarover je twijfelt plaatst je hoofd dus in de categorie gevaar.
Slechts een robot of een volledige autist zou anders reageren op de situatie.

Wat ik wel denk is dat het spreken van een taal (in dit geval Pashtu) het makkelijker maakt om elkaar te begrijpen en dat verbetert het wederzijds begrip en daarmee mogelijk de kans op escalatie.

Appendix C: Participant-C

BA Thesis Questionnaire: Armed with the English language in Afghanistan

Arzo Qaume

English language and Culture

Utrecht University

29 December 2016

1. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de lokale bevolking in Afghanistan. In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

We hebben weinig met de lokale bevolking gesproken, wel gezien tijdens verplaatsingen van Kamp Holland naar Kandahar per wielvoertuig.

Uitzondering waren de kooplui welke op zondag hun spullen probeerden te verkopen net buiten het kamp, ze spraken zeer weinig Engels maar voor een goede verkoper /koper was dit geen probleem ☺.

2. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de Afghaanse militairen? In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

We hebben bijna dagelijks gedurende 7 maanden gewerkt met de Ana militairen.

We namen dan een tolk mee naar het kamp, meestal Afghaanse tolken, later 1 kapitein van de landmacht welke tijdelijk gemilitariseerd is geweest, hij woonde al 15j in NL maar was afkomstig uit Afganistan. In mijn vakgebied (Logistiek) heb ik veel contacten met commandanten gehad en adviezen gegeven over zaken als voorbereidingen van een militair konvooi naar Kandahar en retour naar TK.

Meestal zaten we dan in het kantoor van de commandant en onder het genot van een kop thee probeerden we afspraken te maken.

Een enkele keer was er geen tolk beschikbaar en heb ik geprobeerd om in het Engels te communiceren echter ik ben maar 1 Ana militair tegen gekomen die dit een beetje sprak.

3. Welke taaltrainingen (Engels, Dari, etc) heeft u gehad voordat u naar Afghanistan ging en hoe lang duurden deze taaltrainingen?

We zijn getest op onze beheersing van de Engelse taal, de meesten van ons konden zich behoorlijk uitdrukken in het Engels, 1 man heeft een 1 op 1 cursus van 2 weken gehad om zijn Engels op niveau te brengen, deze collega was zeer blij dat er uiteindelijk een Nederlands sprekende tolk in het gebied kwam.

4. Wordt er vanuit de training rekening gehouden met bijzonderheden die er zijn in Afghanistan? (Denk aan armoede en het feit dat als gevolg hiervan niet iedereen

Engels kan spreken). Is er bijvoorbeeld een specialist aanwezig bij de trainingen die kennis heeft van de cultuur en talen van Afghanistan en de soldaten hierin onderwijst?

We zijn goed voorgelicht over de toestand in het land en zeker ook over de verschillende bevolkingsgroepen in het land en dus ook in het leger, ook hebben we kunnen oefenen in het communiceren met behulp van een tolk, echter dit is toch iets wat je het beste in de praktijk leert. De tolken in Afghanistan spraken Engels echter niet allemaal 100%, dus we hebben soms vaak moeten herhalen en controle vragen moeten stellen of de tolk ons goed had begrepen. (complexere gesprekken waren vaak niet mogelijk, dus beperkten we ons tot korte vragen / antwoorden.) Zelf heb ik ook veel gelet op de non-verbale reacties van de Ana militair tegen over me.

5. In wat voor situaties hebben u en uw collega's de Engelse taal moeten gebruiken in Afghanistan? Kunt u een paar voorbeelden geven?

Continu, gedurende 7 maanden, zie eerdere antwoorden.

6. Kunt u uitleggen waarom u vindt dat de taaltraining(en) wel of niet effectief was? (Dus heeft het nut gehad en was het fijn om in het Engels met de Afghanen te communiceren? Of heeft het juist tot problemen geleid toen u Engels sprak (zo ja, kunt u uitleggen waaraan dit zou kunnen liggen?)

De meesten van ons OMLT team (ca 30 personen) waren 45+ en waren MBO/HBO opgeleid.

(officieren en onderofficieren) ons team bestond uit meerdere nationaliteiten NL, Slowaaks / USA en Australisch , dus het Engels was wel handig en dagelijkse kost voor ons.

7. Als u terugkijkt op de missie zou u dan graag de volgende keer iets anders of verbeterd zien met betrekking tot (Engelse) taaltrainingen en kennis over Afghanistan, en zo ja, wat?

Aangezien de meeste tolken slechter Engels spraken dan wij zelf zou extra Engelse taalopleiding weinig toevoegen denk ik.

Wel zou een Basiscursus Pasthoe nuttig geweest kunnen zijn, we hadden nu geen idee wat zowel de tolk of de Ana militair werkelijk zeiden.

Ik weet zeker dat er soms gewenste antwoorden zijn gegeven maar dat er in werkelijkheid iets anders was gezegd, als zowel de tolk als de Ana militair zouden weten dat we kennis zouden hebben van het Pasthoe zouden sommige projecten wellicht soepeler zijn verlopen en het is natuurlijk altijd prettig om een aantal woorden te kunnen zeggen in de taal van het land, zeker ook gezien onze taak als OMLT (Operational Mentoring and Liason Team).

8. Wanneer is het voorgevallen dat er een tolk aanwezig moest zijn en hoe hebben u en uw collega's dit ervaren?

Zie eerdere antwoorden.

Kunt u uitleggen waarom u het eens of niet eens bent met de volgende stellingen:

1: Als de soldaten goed Engels spreken dan is dat voldoende om met de lokale bevolking van Uruzgan te communiceren.

Uiteraard niet mee eens, de Afghanen (burger/militair) spreken immers (bijna) geen Engels.

2: Gezien het feit dat in Uruzgan 91% van de bevolking Pashtoe spreekt zou de missie een gunstigere uitkomst hebben gehad wanneer soldaten een taaltraining van Pashtoe zouden krijgen of een vorm van survival-pashtoe, zeker ook omdat de missie gedeeltelijk gericht was op de opbouw van Uruzgan.

Eens, voor teams als PRT en OMLT is een basiscursus Pashtoe zeker nuttig, wellicht niet voor iedereen maar voor een gedeelte van het team.

Voor de gemiddelde militair / soldaat van de TFU kan ik dit niet voldoende beoordelen.

Additional Question:

Ik las ik in het boek van Jos Groen 'Task Force Uruzgan: Getuigenissen van een missie', dat de houding van soldaten verhardde tegenover de lokale bevolking. De redenen die genoemd worden zijn.

Op p.19: twijfel: wanneer er gesprekken werden gevoerd met de lokale bevolking kregen sommige de gedachte 'aan welke kant staat mijn gesprekspartner'. Wat er verder wordt gezegd: het is moeilijk om de mensen in Afghanistan in te schatten, de Afghaanse bevolking bestaat uit diversiteit van stammen en de persoon in kwestie merkte tijdens de gesprekken per stam verschillende reacties op hun aanwezigheid. Hier wordt verder niet bij vermeld of er een tolk aanwezig was, of niet.

P. 37: onprettige ervaringen van soldaten: onderscheid burger ten opzichte van de Taliban vervaagde. Hierdoor trad deels gedragsverandering op binnen het pleton in de contacten met de lokale bevolking

P. 275: andere verwachtingen: soldaten raakten soms in gevecht met de vijand, echter, men ging er van uit dat het een wederopbouwmissie was en geen gevechtsmissie. Dit zorgde er ook voor dat de houding tegenover de bevolking verharde.

Mijn vraag is. Denkt u dat als uw collega's Pashtu taaltraining, ter voor bereiding op de missie, hadden gevolgd, dat het een of meerdere van de bovengenoemde gedragsveranderingen zou voorkomen? Of denkt u dat dat misschien te ver gezocht is, en dat het communiceren in dezelfde taal niet kan voorkomen dat men bijvoorbeeld gaat twijfelen of aan welke kant zijn gesprekspartner staat, of dat er dan nog steeds geen onderscheid gemaakt kan worden tussen Taliban en de lokale burger. Of zou Pashtu taaltraining toch wel invloed hebben op de gedragsverandering die boven beschreven staat?

Answer

Met de lokale bevolking heb ik (bijna) geen contact gehad, wel 7 maanden bijna dagelijks met de ANA militairen. De uitzending was met opzet 7 maanden in plaats van de gebruikelijke 4 maanden, om een goede relatie op te kunnen bouwen Met de Afghaanse collega militair. Doordat je elkaars taal niet spreekt en alleen maar kunt communiceren door middel van een tolk, is er onderling altijd meer afstand dan gewenst.

Ik heb ook regelmatig het gevoel gehad dat er iets anders werd gezegd dan dat er vertaald werd door de tolk, wat niet bijdraagt aan een goede werkrelatie. Voor teams als OMLT en PRT is het is het zeker gewenst om een aantal mensen in het team de taal cursus te laten volgen. Hierdoor zal het vertrouwen onderling toenemen en kunnen gezamenlijke projecten efficiënter worden uitgevoerd.

Appendix D: Participant: D

BA Thesis Questionnaire: Armed with the English language in Afghanistan

Arzo Qaume

English language and Culture

Utrecht University

29 December 2016

1. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de lokale bevolking in Afghanistan. In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

Vanuit mijn verantwoordelijkheid voor de wederopbouw in Uruzgan kwam ik dagelijks in contact met Afghanen. Voertaal was meestal Engels, wanneer de Afghaan geen Engels sprak was dit altijd in het Pashtun met een tolk erbij. Gelukkig spraken de meeste provinciaal directeuren en de directeuren van Afghaanse niet-gouvernementele organisaties bijna altijd (soms gebrekkig en moeilijk te verstaan) Engels.

2. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de Afghaanse militairen? In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

Tijdens mijn verblijf op Kamp Holland (april 2006 – juni 2007) sprak ik dagelijks met militairen. Met de Nederlandse militairen altijd in het Nederlands, met de Australische en VS

militairen in het Engels. Vergaderingen waren in het Nederlands of in het Engels als er Engels sprekkenden bij waren. Met de Afghanen werd altijd in het Engels vergaderd.

3. Welke taaltrainingen (Engels, Dari, etc) heeft u gehad voordat u naar Afghanistan ging en hoe lang duurden deze taaltrainingen?

Omdat ik snel naar Uruzgan moest vertrekken – het was ten slotte een wederopbouwmissie dus er moest snel een deskundige adviseur heen – kon ik mij onvoldoende voorbereiden, wat ik erg jammer vond. Ik heb aan de Leidse Universiteit een korte cursus Pashtun van vier weken (acht lessen) gevolgd en kon toen het schrift enigszins lezen en schrijven en een paar begroetingen uitspreken.

4. Wordt er vanuit de training rekening gehouden met bijzonderheden die er zijn in Afghanistan? (Denk aan armoede en het feit dat als gevolg hiervan niet iedereen Engels kan spreken). Is er bijvoorbeeld een specialist aanwezig bij de trainingen die kennis heeft van de cultuur en talen van Afghanistan en de soldaten hierin onderwijst?

Als niet-westers socioloog was ik mij goed bewust van de culturele gevoeligheden. Ik heb ook een cursus Islamitische stromingen gevolgd om me te verdiepen in de religieuze wereld van de Afghanen. Als voorbereiding op de missie moest ik een context analyse opstellen waarvoor ik contact had met de Tribal Liaison Office in Kabul, de stamoudsten, de parlementsleden uit Uruzgan en de NGO's die daar werkten. Ik was goed voorbereid en had meteen al veel contacten met Afghanen die me hielpen om de lokale context te begrijpen. De militairen krijgen ook een training, doen allerlei oefeningen met Afghanen en leren een paar begroetingen in het Pashtun. Hoe diep deze gaan kan ik niet beoordelen want ik heb die

training zelf niet gevolgd. Ik merkte wel dat ze probeerden rekening te houden met de lokale cultuur.

5. In wat voor situaties hebben u en uw collega's de Engelse taal moeten gebruiken in Afghanistan? Kunt u een paar voorbeelden geven?

Ik heb in bijna alle situaties de Engelse taal moeten gebruiken, want ik had dagelijks contact met Afghanen en de internationale gemeenschap. Binnen de Ambassade kon ik Nederlandse spreken, daarbuiten niet.

6. Kunt u uitleggen waarom u vindt dat de taaltraining(en) wel of niet effectief was? (Dus heeft het nut gehad en was het fijn om in het Engels met de Afghanen te communiceren? Of heeft het juist tot problemen geleid toen u Engels sprak (zo ja, kunt u uitleggen waaraan dit zou kunnen liggen?)

Ik vind dat ik te weinig tijd heb gehad om de taal te leren. Toen ik naar Tanzania ging sprak ik vloeiend Swahili, voor Bolivia leerde ik Spaans spreken en alle vergaderingen waren in het Spaans. Ik had ook op dezelfde wijze Pashtun willen leren, maar daarvoor werd geen tijd gegund. Omdat ik op de militaire basis gelegerd was kreeg ik ok geen kans om in dagelijks contact met de lokale bevolking de taal aan te leren.

Het heeft geen problemen gehad om Engels te spreken want het met elkaar kunnen communiceren, elkaar begrijpen en een partnership opbouwen ten behoeve van de bevolking (van Afghanistan, en van Uruzgan) was belangrijker dan de taal zelf. Wij begrepen elkaar. Bij mijn afscheid zeiden Afghanen dat ze niet eerder een 'donor' hadden gehad die hen niet behandelde als contractanten maar als partners op basis van gelijkwaardigheid.

7. Als u terugkijkt op de missie zou u dan graag de volgende keer iets anders of verbeterd zien met betrekking tot (Engelse) taaltrainingen en kennis over Afghanistan, en zo ja, wat?

Ik zou een grondige cursus Pashtun willen doen, op zijn minst drie maanden. De tijd die hierin wordt geïnvesteerd betaalt zich veelvoudig terug doordat je de mensen en hun cultuur beter kunt begrijpen (taal is de toegang tot een cultuur). De voormalige Oost Duitsers die in de tijd van de Sovjet Unie naar Afghanistan gingen leerden eerst gedurende een jaar de taal en cultuur voordat ze daar naartoe gingen. Nu zijn deze mensen binnen Duitse organisaties een waardevolle schat!

8. Wanneer is het voorgevallen dat er een tolk aanwezig moest zijn en hoe hebben u en uw collega's dit ervaren?

Wij hadden op Kamp Holland een aantal Afghaanse tolken en die waren dagelijks aan het werk. Wanneer ik vergaderingen had met mensen uit Tarin Kowt had ik daar altijd een tolk bij. Dus wekelijks een paar keer met een tolk. Op de Ambassade in Kabul hadden we ook een tolk, maar die hadden we minder vaak nodig dan in Uruzgan omdat in Kabul veel Afghanen Engels spreken.

Kunt u uitleggen waarom u het eens of niet eens bent met de volgende stellingen:

1: Als de soldaten goed Engels spreken dan is dat voldoende om met de lokale bevolking van Uruzgan te communiceren.

Als het niet anders kan, ok. Het blijft echter behelpen. Gezien de Nederlandse geïntegreerde benadering (diplomatie, development en defence) is talenkennis toch wel erg belangrijk. Ik vind dat als onderdeel van de voorbereiding militairen de taal en cultuur moeten kennen.

2: Gezien het feit dat in Uruzgan 91% van de bevolking Pashtoe (Afghaans dialect) spreekt zou de missie een gunstigere uitkomst hebben gehad wanneer soldaten een taaltraining van Pashtoe zouden krijgen of een vorm van survival-pashtoe, zeker ook omdat de missie gedeeltelijk gericht was op de opbouw van Uruzgan.

Het is belangrijk om Pashtun te spreken, ik weet niet of de uitkomsten anders waren geweest. Afghanen gaan niet graag om met militairen, gezien hun ervaringen daarmee. Militairen moeten zich niet bezig houden met opbouwwerk maar dit overlaten aan de Afghanen zelf die zij met de nodige middelen ondersteunen, en ontwikkelingsdeskundigen. Wij werkten in Uruzgan met verschillende overheidsprogramma's (van MoE, MoPH, MRRD, MAIL en IDLG) en tientallen Afghaanse organisaties. Dit is veel effectiever dan met militairen opbouwwerk doen. Wel moeten zij in hun contacten ook hebben voor de directe noden van de bevolking, goed met hen communiceren over de oorzaken van instabiliteit en conflict, en daar waar mogelijk een bijdrage leveren aan een oplossing. Daarvoor is kennis van het Pashtun (overigens een taal en geen dialect!) erg belangrijk.

Additional Question

Ik las ik in het boek van Jos Groen 'Task Force Uruzgan: Getuigenissen van een missie', dat de houding van soldaten verhardde tegenover de lokale bevolking. De redenen die genoemd worden zijn.

Op p.19: twijfel: wanneer er gesprekken werden gevoerd met de lokale bevolking kregen sommige de gedachte 'aan welke kant staat mijn gesprekspartner'. Wat er verder wordt gezegd: het is moeilijk om de mensen in Afghanistan in te schatten, de Afghaanse bevolking bestaat uit diversiteit van stammen en de persoon in kwestie merkte tijdens de gesprekken per stam verschillende reacties op hun aanwezigheid. Hier wordt verder niet bij vermeld of er een tolk aanwezig was, of niet.

P. 37: onprettige ervaringen van soldaten: onderscheid burger ten opzichte van de Taliban vervaagde. Hierdoor trad deels gedragsverandering op binnen het pleton in de contacten met de lokale bevolking

P. 275: andere verwachtingen: soldaten raakten soms in gevecht met de vijand, echter, men ging er van uit dat het een wederopbouwmissie was en geen gevechtsmissie. Dit zorgde er ook voor dat de houding tegenover de bevolking verharde.

Mijn vraag is. Denkt u dat als uw collega's Pashtu taaltraining, ter voor bereiding op de missie, hadden gevolgd, dat het een of meerdere van de bovengenoemde gedragsveranderingen zou voorkomen? Of denkt u dat dat misschien te ver gezocht is, en dat het communiceren in dezelfde taal niet kan voorkomen dat men bijvoorbeeld gaat twijfelen of aan welke kant zijn gesprekspartner staat, of dat er dan nog steeds geen onderscheid gemaakt

kan worden tussen Taliban en de lokale burger. Of zou Pashtu taaltraining toch wel invloed hebben op de gedragsverandering die boven beschreven staat?

Answer:

Mijn visie: het goed kunnen communiceren met de lokale bevolking is essentieel voor een missie naar een gebied waar instabiliteit voorkomt uit achterstelling, onderdrukking, marginalisering en waar de opstand tegen het regiem dus vanuit het volk komt. Het kunnen communiceren houdt meer in dan alleen de taal spreken. Kennis van de taal geeft natuurlijk meteen al ingang in de lokale cultuur, de taal komt voort uit die cultuur en de noodzaak binnen die cultuur om over bepaalde onderwerpen te kunnen communiceren. Maar verharding, onprettige ervaringen, hen niet kunnen onderscheiden van burger en Taliban, de onduidelijkheid over de aard van het conflict en de benodigde benadering (wederopbouw of vechtmis­sie) komen voort uit een gebrek aan inzicht in de achtergronden van het conflict, de positie van de bevolking, de ingewikkelde dynamiek.

Mijn houding verharde niet tegenover de bevolking want ik had een civiele assessment gemaakt van Uruzgan en wist dat bepaalde stammen in de verdrukking waren geraakt, verdreven uit hun woongebieden, hun bestaansmogelijkheden afgepakt, onderwijs en zorg waren hen onthouden. Om het machtsevenwicht te herstellen voerden zij een strijd tegen de heersende orde, werkten zij samen met 'Taliban' uit Pakistan. Taliban is een containerbegrip: de bevolking onderscheidde vijf verschillende soorten Taliban, sommige met goede reputatie, anderen werden gezien als criminelen. Als militair moet je goed inzicht hebben in deze lokale dynamiek, begrijpen wie eigenlijk de vijand zijn en waar de instabiliteit uit voortkomt, en begrip opbrengen voor de mensen. Als je met de bevolking samen werkt dan kom je vanzelf op de hoogte van wie de oorzaak zijn van het conflict en wat je eraan moet doen.

Dus: communicatie in de brede zin van het woord is noodzakelijk, inzicht in cultuur en bevolking!

Appendix E: Participant-E

BA Thesis Questionnaire: Armed with the English language in Afghanistan

Arzo Qaume

English language and Culture

Utrecht University

29 December 2016

1. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de lokale bevolking in Afghanistan. In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

Wij als infanterie eenheid gingen bijna dagelijks de poort uit waarbij we ook bijna dagelijks met de lokale bevolking in aanraking kwamen.

Vaak ging de communicatie met handen en voeten indien er geen tolk aanwezig was.

Als wij een dorp binnen gingen was het bijna altijd zo dat de pelotons commandant met de baasjes ging praten en dat de rest van de eenheid de beveiliging deed rondom en dan moet je denken dat wij met het peloton op ruime afstand van het gesprek stonden of het gesprek was binnen en wij stonden buiten. De tolk bij de commandant en wij buiten zonder.

2. Hoe vaak kwamen u en uw collega's in contact met de Afghaanse militairen? In welke taal spraken jullie met elkaar en hoe verliep de communicatie? Kunt u misschien een voorbeeld geven van een situatie?

Wij hadden niet zoveel contact met de ANA. De ANA soldaten konden ook geen Engels.

Het was of met een tolk of er moest een officier aanwezig zijn die wat Engels kon.

3. Welke taaltrainingen (Engels, Dari, etc) heeft u gehad voordat u naar Afghanistan ging en hoelang duurden deze taaltrainingen?

Geen what so ever.

4. Wordt er vanuit de training rekening gehouden met bijzonderheden die er zijn in Afghanistan? (Denk aan armoede en het feit dat als gevolg hiervan niet iedereen Engels kan spreken). Is er bijvoorbeeld een specialist aanwezig bij de trainingen die kennis heeft van de cultuur en talen van Afghanistan en de soldaten hierin onderwijst?

Ja, in het opwerk traject word er aandacht gegeven aan de lokale cultuur. Dus ook de talen ed maar er worden geen lessen in talen gegeven.

5. In wat voor situaties hebben u en uw collega's de Engelse taal moeten gebruiken in Afghanistan? Kunt u een paar voorbeelden geven?

Ja vaak in combinatie met een Afgaanse tolk. Ook een keer tijdens een patrouille met een voorbijganger die gestudeerd had en toevallig Engels sprak. Verder spreekt bijna niemand Engels.

6. Kunt u uitleggen waarom u vindt dat de taaltraining(en) wel of niet effectief was?

(Dus heeft het nut gehad en was het fijn om in het Engels met de Afghanen te communiceren? Of heeft het juist tot problemen geleid toen u Engels sprak (zo ja, kunt u uitleggen waaraan dit zou kunnen liggen?)

Een taaltraining zou zeker effectief zijn alleen moet er goed gekeken worden op welk niveau en bij welke eenheden dit zou moeten gebeuren. Bv vanaf Sgt of hoger en specifiek hebben niet alle eenheden zoveel contact met de lokale bevolking.

Zeker is het nuttig om zonder tolk met de bevolking te kunnen communiceren of om de taal zover te begrijpen dat je zelf nog geen gesprek kunt voeren maar wel kunt weten waar het over gaat.

7. Als u terugkijkt op de missie zou u dan graag de volgende keer iets anders of verbeterd zien met betrekking tot (Engelse) taaltrainingen en kennis over Afghanistan, en zo ja, wat?

Wij als inf eenheid hebben nooit taaltraining gehad dus dat zou zeker kunnen verbeteren. Kennis over het land zou moeten komen van mensen die er geweest zijn en niet van die die het uit een boekje hebben. Bv als er gezegd wordt dat baarden respect uitdragen en vervolgens iedereen een baard laat staan waarna je te horen krijgt dat de bevolking het raar vindt dat militairen een baard dragen.

8. Wanneer is het voorgevallen dat er een tolk aanwezig moest zijn en hoe hebben u en uw collega's dit ervaren?

Het kwam regelmatig voor omdat wij niet altijd als peloton bij elkaar waren tijdens voetpatrouilles en als je dan mensen tegen kwam hadden die altijd iets te vertellen. Geen tolk en dus geen communicatie. Dit kon wel eens frustrerend zijn omdat je met een opbouw missie bezig bent en je het gevoel krijgt dat je nog niet eens de mensen te woord kon staan.

Kunt u uitleggen waarom u het eens of niet eens bent met de volgende stellingen:

1: Als de soldaten goed Engels spreken dan is dat voldoende om met de lokale bevolking van Uruzgan te communiceren.

Totaal niet mee eens omdat de meeste mensen in Uruzgan ook geen Engels spreken.

2: Gezien het feit dat in Uruzgan 91% van de bevolking Pashtoe spreekt zou de missie een gunstigere uitkomst hebben gehad wanneer soldaten een taaltraining van Pashtoe zouden krijgen of een vorm van survival-pashtoe, zeker ook omdat de missie gedeeltelijk gericht was op de opbouw van Uruzgan.

Eens omdat ik het zelf wel eens heb meegemaakt dat ik zonder tolk op patrouille was en ik aan een lokale boer de weg moest vragen en ik een “cursusje” vakantie pashtoe had gedaan. “cheeri di Koor” waar is het huis. Was wel makkelijk dat ik dat wist.

Additional question

Ik las ik in het boek van Jos Groen 'Task Force Uruzgan: Getuigenissen van een missie', dat de houding van soldaten verhardde tegenover de lokale bevolking. De redenen die genoemd worden zijn.

Op p.19: twijfel: wanneer er gesprekken werden gevoerd met de lokale bevolking kregen sommige de gedachte 'aan welke kant staat mijn gesprekspartner'. Wat er verder wordt gezegd: het is moeilijk om de mensen in Afghanistan in te schatten, de Afghaanse bevolking bestaat uit diversiteit van stammen en de persoon in kwestie merkte tijdens de gesprekken per stam verschillende reacties op hun aanwezigheid. Hier wordt verder niet bij vermeld of er een tolk aanwezig was, of niet.

P. 37: onprettige ervaringen van soldaten: onderscheid burger ten opzichte van de Taliban vervaagde. Hierdoor trad deels gedragsverandering op binnen het pleton in de contacten met de lokale bevolking

P. 275: andere verwachtingen: soldaten raakten soms in gevecht met de vijand, echter, men ging er van uit dat het een wederopbouwmissie was en geen gevechtmissie. Dit zorgde er ook voor dat de houding tegenover de bevolking verharde.

Mijn vraag is. Denkt u dat als uw collega's Pashtu taaltraining, ter voor bereiding op de missie, hadden gevolgd, dat het een of meerdere van de bovengenoemde gedragsveranderingen zou voorkomen? Of denkt u dat dat misschien te ver gezocht is, en dat het communiceren in dezelfde taal niet kan voorkomen dat men bijvoorbeeld gaat twijfelen of aan welke kant zijn gesprekspartner staat, of dat er dan nog steeds geen onderscheid gemaakt kan worden tussen Taliban en de lokale burger. Of zou Pashtu taaltraining toch wel invloed hebben op de gedragsverandering die boven beschreven staat?

Answer:

Voor vraag 2 denk ik dat het 1 op 1 communiceren (dus zonder tolk) met iemand inderdaad wel verschil maakt. Waar je echter moeite mee kan krijgen is het feit dat ook al ken je de taal een beetje er altijd een sleng (straattaal) is die zelden genoemd wordt.

Ook het feit dat je de lokale cultuur voor de missie heel erg klinisch krijgt aangeboden maakt communiceren moeilijk. Bv er wordt wel ingegaan op de islam maar er wordt niet verteld dat niet iedereen daar gelovig is dus de moslim mag geen geestverruimende middelen gebruiken maar bij de eerste patrouille buiten de poort zie je lui onder de drugs langs de straat liggen.

P19 kan ik alleen maar beamen. In sommige gebieden kon je gewoon aan het non verbaal merken dat je niet welkom was.

Voor de rest denk ik ook wel dat juist omdat je niet wist wie aan welke kant stond je wat frustraties kreeg. Wat niet vergeten dient te worden is dat over het algemeen de Afghaanse bevolking een hard volk is en dat wij als verwende westerse “bezoekers” niet gewend zijn aan de harde omstandigheden waar je mee te maken krijgt. Bv er staan wat kinderen bij mijn voertuig te kijken en proberen van alles te krijgen van ons. De buurman roept tegen ze dat ze ons met rust moeten laten. Dat doen ze niet en vervolgens begint de buurman met stenen te gooien. Hij raakt daarbij een jongen van een jaar of 10 op zijn hoofd. De jongen rent bloedend weg en de rest ook. Hier doen wij niets aan want het zijn hun gebruiken. Ook als we zien dat een man zijn vrouw in elkaar slaat kunnen wij hier niets aan doen. Dan heb ik het niet eens over gevechtssomstandigheden waarbij eenieder zowiezo al harder wordt. Dit zijn omstandigheden waar je niet op voorbereidt wordt. De cultuurverschillen liggen dan te ver uit elkaar. Waar je mee omgaat wordt je mee besmet. Ik denk dat een taaltraining wel wat aan gedragsverandering zal doen maar minimaal. In de praktijk zullen ook maar een beperkt aantal mensen daadwerkelijk gaan praten met de bevolking.